

உ

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

வடவேதாரணியமென்னும்

திருவேற்காட்டுப்புராணம்.

(கத்தியரூபம்.)

மதுரைத் தமிழ்ச்சங்கத்து வித்துவரன்
சிந்தாந்தசாரம்—அஷ்டாவதானம்
புவை-கலியாணசுந்தரமுதலியார்

இயற்றியது

ஷெஸ், ஊத்தில் சித்திராபெணர்ணியில் சப்தஸ்தல கவா
மீகன் சந்திப்புத் திருணரல உற்சவம்செய்யும்
சபையார் அச்சிட்ட பிரதிக்கிணங்க,

அணவை - கந்தசாமி முதலியாரால்

கீட்டினர் அச்சுக்கூடத்திற்

பதிப்பிக்கப்பட்டது.

இரண்டாம்பதிப்பு

2000-பிரதி.

1903

மகாமகோபாத்தியாய
டாக்டர். உ. வே. சாமிநாதையர்
நூல் சிவமயம்,
என்னை - 600090

ச நுக்கவட்டவீணை.

பெய்ப்பொருள்வினாச்சுருக்கம். ,
 சனற்குமாச்சுருக்கம்.
 வேதவணர்ச்சுருக்கம்.
 இத்திச்சுருக்கம்.
 காங்கேயச்சுருக்கம்.
 பாரதச்சுருக்கம்.
 திருவாழிச்சுருக்கம்.
 அகத்தியச்சுருக்கம்.
 பாசுரமச்சுருக்கம்.
 அடிமுடிதேடியச்சுருக்கம்.
 வலம்புரிச்சுருக்கம்.
 முனிவர்நூலச்சுருக்கம்.
 பலன்பெறுச்சுருக்கம்.
 உகந்தேகாற்றியாருக்கம்.

திருவேற்காட்டுத் தருமகர்த்தாகர் லொருவார யிருந்த
 வாயலானெல்லூர் ிட்டாஜமீன்தார் நாளை--சொக்கலிங்க திரு
 முடிய்பின்னையவர்க ள்ச்சிட்டு வெளிப்படுத்திய திருவேற்காட்
 டிப் புராணநூலம் (1055-செம்புள்) விலை ௨.௫௦. 8.

சிவாயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

திருஞானசம்பந்தமுத்திகவாமிகள்

திருவாய்மலர்ந்தருளிய

திருவேற்காட்டுத்தேவாரம்.

பண்-பாழந்தக்கராகம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

ஒள்ளி துள்ளி நகநிற்காமிவனொளி
வெள்ளியானுநறவேற்கா
டுள்ளியாநுயர்த்தாரிவ்வுலகினிற்
றெள்ளியராவர்தேவரே.

(க)

ஆடனாகமசைத்தவளில்லதோர்
வேடங்கொண்டவன்வேற்காடு
பாடியும்பணித்தாரிவ்வுலகினிற்
சேடராகியசெல்வரே.

(உ)

பூதம்பாடப்புறங்காட்டிடையாடி
வேதனித்தகன்வேற்காடு
போதுஞ்சாந்தும்புகையுங்கொடுத்தவர்க்
கேதுமெய்துதலில்லையே.

(ஈ)

திருவேற்காட்டுத்தேவாரம்.

ஆழகடலெனக்கங்கைககரந்தவன்
வீழ்சடையினன்வேற்காடு
தாழ்வுடைமனத்தாற்பணிந்தேத்திடப்
பாழ்ப்படும்மவர்பாவமே. (ச)

காட்டினாலுமயர்த்திடக்காலனை
வீட்டினாணுறவேற்காடு
பாட்டினாற்பணிந்தேத்திடவல்லவ
ரோட்டினார்வினையொல்லையே (ந)

தேவலினாலுடைமேவவல்லான்சுடர்
வேலினாணுறவேற்காடு
நூலினாற்பணிந்தேத்திடவல்லவர்
மாலினார்வினைமாயுமே. (ஈ)

மல்லன்மும்தின்மாய்தரவெய்குதோர்
வில்லினாணுறவேற்காடு
சொல்லவல்லசுருங்காமனத்தவர்
செல்லவல்லவர்திக்கமே. (எ)

முரல்வெண்மதிசூடுமுடியுடை
வீரன்மேவியவேற்காடு
வாரமாய்வழிபாடுநனைந்தவர்
சேர்வர்செய்கழறிண்ணமே. (அ)

பரக்கினர்படுவெண்டலையிற் பணி
 விரக்கினுலுறைவேற்காட்டு
 ரரக்கணுண்மையடரப்பயம்பானிறை
 நெருக்கினுண்கணையினே.

(க)

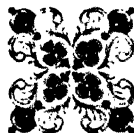
மாநிலாமலரானைநிமாலவள்
 வேறலாணுறைவேற்கா
 டுநிலாமொழிலேமொழியாவெழில்
 கூறினார்க்குக்கலைகுற்றமே.

(கௌ)

விண்டமாம் பொழில்சூழ்திருவேற்காடு
 கண்டுநம்பல்கழல்பேணிச்
 சண்பைளானசம்பந்தன்சொந்தமிழ்
 கொண்டிபாடக்குணமாதோ.

(கக)

திருக்கீற்றப்பலம்.

உ

சிவமயம்.

நீருச்சிந்தாமலம்.

திருவேற்காட்டுப்புராணம்.

வலம்புரிநாயகிவணக்கம்.

வலம்புரிநாயகியை முகனிந்திராதியர்களுக்கும்
ஞானம், புலம்புரிமா தவமுஞற்றிப் பற்பலநற் சித்தி
யெலாம் பொலிவின் வாய்க்க, குலம்புரியோகியர் குழு,
மெழிற்றிருவேற்காட்டினர் குலவானின்ற, வலம்
புரிநாயகி மலர்ப்பாதமனமாரவணங்குவாமால்.

நூல்.

மெய்ப்பொருள்விஞ்ச்சருக்கம்.

கம்பைமாதிரிமுந்த காஞ்சிமாநகரிலே கருணைத்
தடங்கடலாசிய காமாட்சியம்மை சமேதராயெழுந்
தருவிருக்கும் ஏகாம்பரநரசர, அம்புயரசனனாகிய
நான்முகற்கடவுள் அருச்சுணசெய்துகொண்டிருக்கை
யில், ஒருநாள் சிலவையதிகைசவ முனிபுங்கவர்கள் அம்
விடம்வந்து பிரமணவணங்கி ஐயா! நாங்கனிதுகாறும்
இல்லறதருமத்தினைச் சுகமாகநடத்தி வாழ்ந்து வந்
தோம். இனியருமைபாவ ஞானயாகமியற்ற விச்சை

மெய்ப்பொருள் வினாச் சருக்கர்.

கொண்டிருக்கின்றோம். அதற்குரியவொரு புண்ணிய பூமியினைக்காட்டி யருளவேண்டி மென வேண்டிக்கொண்டனர். பங்கயன் கேட்டுப் பரிவுடனே சிவாச்ச சரிசெய்து கொண்டிருந்த தமது கிருக்காந்தினால் ஒரு தருப்பையப் புல்லினை வெடுத்தே யேயாக (சக்கரமாக) வளங்குதுப் பூமியிலுந் தட்டி அறிஞர்களே! இதன் பின் நீங்கள் போயின். இவ்வருண்டோடெகின்றகிடமே நீங்கள் தெய்வமாக மியற்றுகிறீர்களே தவறாமென்றனர். அந்தேமி சமுவ்றோடி மேருமலையின் தென்றிசையிலுள்ள ஒரு அழகிய வானத்திற் றங்கியது. முனிவர்களும் அதன்பின் ரெடர்ந்துப்பா யவ்வனத்தினைபடைந்து, தெய்வலோகத்து விசுவ சம்பரீனக் கொண்டு ஒரு வைதிக விசித்திர யாகசாலையினை கியமித்துக்கொண்டு சந்திரசேகரனாகிய சாம்பசிவனை மனதில் தியானஞ்செய்து அழகியயாகம் வளர்த்து வருவாராயினர். ஒருநாளவ்விடத்திற்கு, முழுநி அழகிய புண்ணியமுனிவராய், அங்கமனைத்தார். உருத்திராக்மணிந்தவராய், பஞ்சாட்சர மகாமந்திர தியானஞ் செய்யவராய், சடைமுடி தரித்தவராய், தண்டொடுகமண்டலந்தாங்கினவராய்ச் சூதமா முனிவர் வந்தெழுந்தபூமினர். அவரைத் தரிசித்தவுடன் தவசிகளியாவருமெழுந்தெதிரோடி யழகுத்துவந்து தருப்பாசனத்திலிருக்கச்செய்து சோடசோபசாமியற்றி, வணங்கிச்சூழ்ந்திருந்து சொல்வாராயினர், வேதாகம விதிகாச புராணங்களை நன்கு தேர்ந்த விப்பிரகிராமனியே! விரிந்

சன் விதித்தபடி வெகுகாலமாக இவ்விடத்தில் யாக
 மியற்றி வருகிறோம். எங்கள் தவப்பயனின் பிரயோ
 சனமாகத் தேவாரிவிங்கிட மெழந்தருளப் பெற்றோம்.
 எங்கள் பூர்வகுறை யனைத்தும் தீர்த்தோம். எங்க
 ளுக்குண்டாயிருக்கு மொரு பெரிய சந்தேகத்தினை
 யின்று நிவர்த்திசெய்தருளவேண்டும். அஃதாவதுநாங்
 கள் கெடுங்காலமாக வேதாகமங்களையெல்லா நன்கு
 படித்துவந்தும், சர்வலோகைக சரண்யனாகிய சாம்ப
 சிவத்தின் சரண்ச்சார்வதற்கே துவாகிய திருவருளெ
 ன்று மெய்ப்பொருளினுண்மையினை பறிதற் கேலாது
 கலக்கமுற்ற சிந்தையுடையவர்களா யிருக்கின்றோம்.
 எங்கள் சிந்தை தெளியத்தக்க வொரு சூழ்ச்சி தெரி
 வித்தருளவேண்டு மென்றனர். கேட்ட சூதமுனிவர்
 தமதிருகண்களினு மானந்தக் கண்ணீர்ததும்ப, உரோ
 மஞ் சிலிர்த்திட, அம்பலத்தின் கண்ணே ஆனந்தசிப்த்
 தனம் புரிந்தருளும் ஆண்டவனை மனதில் தியானித்து,
 சிறிதுநேரம் பரவசாடைந்திருந்து கிழித்துச் சொல்
 ளுவாராயினர். கைமசாரணணியவாசிகளே! நீங்கள்
 பலகலைக்கு மெட்டாக பரம்பொருளையுணர விரும்பி
 வீரர். உங்கள் புண்ணியமே புண்ணியம். நீங்கள் கே
 ட்ட மெய்ப்பொருளின் உண்மையினைப் பூர்வகாலத்
 தில், அந்திவண்ணாகைய அருட்பெருஞ் சோதியாம்
 அமலன் நந்தியம்பெருமானுக் குறைத்தனர். அவர்
 சனற்குமாரமுனிவர்க் குபதேசித்தனர். அவர் வியா
 சமாமுனிவர்க் கருளினர். அவாடியேனுக் கணக்கிர

கித்தனர். அவ்வண்ணம் பதவனனபுராணத்த ழலான
 ருதிய காந்தத்திலே, சனற்குமாரசங்கிதையிலே, காணி
 காகண்டத்திலே, தீர்த்தக்காதையிலே உள்ள வொரு
 தலத்துற்றிடு முயர்வெருஞ் சரித்திரத்தி னுள்ளது.
 அதனை யுங்கட்கு விரித்துரைப்பேன். அன்புடனமை
 தியாயிருந்து கேட்பீராக.

மேயிப்பொருள் வினாச்சுக்க முற்றிற்று.

சனற்குமாரச் சருக்கம்.

சைவாசார துல்லியர்களே ! இலட்சம் யோசனை
 பாப்புள்ளதாகிய நாவலந்தீவிலே, இமயமுதலிய மலை
 களரற் சூழப்பட்டு, பதினாயிரம் யோசனை யாழ்ந்து
 ஆகிரத்து நூற்றுநான்கு யோசனை யுயர்ந்துள்ள மேரு
 மலையில் சதசிருங்கமென்னு விடத்தில், நான்முகனுக்
 குரியாகரில் அனேகமாயிரம் யோகிகள் தண்ணீச்சூழ்ந்
 துகொண்டிருக்க, சனற்குமார முனிவர் நின்மலையு
 கிய கீலகண்டனை மனதில் தியானஞ் செய்துகொண்டு
 நெடுநான் யோகத்திலிருந்துகொண்டிருந்தனர். அங்
 கன மிருக்கையில் ஒருநாள் தேவாதி தேவனாகிய
 திரியம்பகன் தமது தேவியுடன் தருமவிடைமேலெ
 முந்தருளித் தேவர்கள் பற்பலர்சூழ்ந்துவர ஆகாய
 வழியே சதசிருங்கமலைக்கு நோகச் சென்றுவளித்
 திருக்கைலாயமெழுந்தருளினர். அப்போது ஆண்ட

வன் திருக்கோல வைபவத்தினைச் சிற்றிதுங்கவனியாது
யோகத்தினிருத்த சனற்குமா முனிவனை கந்தியம்பொ
ருமான் கண்டு கோபங்கொண்டு ஓட்டகம்போலிரு
ந்து நமது அம்மமயப்பனை வணங்கா திருத்ததனால்
ஓட்டகமாகக்கடவனெவர் சாபங்கொடுக்க, இதற்
கென்னசெய்யலாமெனவியாக வலடைந்த சனற்குமா
முனிவர் ஓட்டகமாகி வளந்தோறுந் திரிந்துகொண்
டிருக்கையில், நாய்புகக்கடவுள் ஓடநாலத்தி வங்
வனத்திற் போக கேட்டி, அவ்வொட்டகத்தினைக்
கண்டு அந்தோ! எப்புகிரவுக் கித்தன்மையான
கதிவாய்த்ததற்குக் காணாநாது? இவனுக்கு நன்மை
தருவனவாக நானென் செய்வேன்? என ஆலோசித்து
முன்னடந்தவைகளை எல்லாம் யோசுத்தாலறிந்து அத்
தோடத்தினை கீற்றும்பொருட்டுக் கண்ணுதற் கடவு
ளைப் புகித்துக் கருணையங்கடவுளே! கங்கைவேணியா!
கறைநிடற்றேய் சாமராச காலகால கபிலவாசா
கருணைசெய்க கருணைசெய்க, அடியெணுக் குன்றை
யல்லால் வேறு திக்கில்ல யென ஓர்வாண்டு கண்களி லும்
தாரைதாரையாய் நீர்செரிய நெக்குருகித் துதிசெய்
தனர். பிரமன்வாழ்த்திய வொளியானது அழகிய
திருசெவியிற் சென்றேறிய மாத்திரத்தில் திருவருள்
பெருகியதனால் ஆதியாதநில்லாத அழகிய வம்பலவா
ணன் பிரத்தியட்சமாகிப் பங்கயனே! கீவேண்டும் வர
த்தினை வினாவில் விளம்புகவெனத் திருவாய்மலர்ந்
தருளுதலும், பரோன் நம்மகாதேவன் கீர்த்தியினைப்

புகழ்ந்து பாடியாடிச் சந்தோஷத்தொடர்பு நீன்று சொ
 ல்வதெதாடங்கினார். சங்கரா சனங்குமாரன் சதசிரு
 க்கமலையில் தேவர் துணையடிகளையே நனைத்து சிவ
 யோகஞ்செய்து தவத்தி விருத்தபோது, கட்டையில்
 மணாமுந்தி யிருத்தமையால், தேவர் திருக்கோல்
 வைபவத்தினையறியாமற்போய்விட்டான். அந்தான்
 அவிவிடத்து வந்த கந்தியம்பருமான் சரித்தபடி
 யால் ஓட்டகவாடவாய் விட்டான். இச்சாபத்தினை தீர்த்
 தருங்குவன் நினைத்தெதாழுதல்செய்ய எய்ப்பெருமான்
 லூணியகருப்பனை நோக்கி, மறையோனே! எப்படியார்
 நன்னடிக் கெதுவாகசெய்யுந் தண்டனைகள் கம்மால்
 விலக்கமாட்டா. இதை கந்தியே கிருவனென்றுவா
 க்து மறைபுத்தருளினார். பிரமன் கந்தியெய்மண்ணிலே
 நோக்கிச் சிறிதுகாலந் தவப்பரிய அவர்கிழந்து எதி
 ர்விந்து மறையனே! நின் வார்த்தைகள் விழிப்படைந்
 தவஞ்செய்தும் கருணையங்க லாகிய கண்ணுதற்பெரு
 மானைக் கண்டு கசிந்துநுகி வணங்காததாற்சபித்தோம
 இனியவனொட்டகவடிவி னீங்கி நமது மாணவகனுகிச்
 சிவஞானமடைந்து சகலகலா பாரங்கதனாய் வாழ்வன்
 என்பாஸனுப்டுக வெணக்கூறிச் சென்றனர். பாசதி
 கொழுகன் பாவமடைந்து தாது சணங்களை யழை
 க்து ஓட்டக உருவத்தாங்கியுள்ள தன் மைத்தனை அவர்
 கருடன் கூட்டி கந்திதேவர் சந்திதானத்தில் விடுமாறு
 கட்டளை யிட்டுச்சகமாக வாழ்த்தனர்.

சனங்குமாரச்சுருக்க முயற்சி.

வ த வ ன ச் ச ரு க் க ம்

தததுவஞான தபசிகளே! திருப்பாற்கடலி னழகு
 மாறிப் பின்னிட வெண்ணோதி விரிக்கும் வெள்ளியங்
 கிரியிலே, பல்லாயிரம் சிவகணங்கள் சூழ்தாரடுவில்
 நாயகமாக வெழுந்தருளி யிருக்கும் உபயசம்பு வாகிய
 நந்தி யெய்பெருமான் சந்திதியில் பிரமகணங்கள் ஒட்
 டக வடிவத்துட னிருக்குஞ் சனற்குமார முனிவனைக்
 கொணர்ந்துவிட அம்முனிவர் நந்திதேவரைத் தரிசித்
 தமாத்திரத்தில் ஒட்டகவடிவ நீங்கப்பெற்றுப் பழைய
 முனிவரன் வடிவமாகி நின்றனன் நின்ற வம்முனிவனை
 நந்திதேவர் முகங்குளிர நோக்கி ஆசீர்வதித்து வேதர்
 கம முதலிய சகல கலைகளையும் போதித்தாக் தழது
 மாணவனாக விருக்கக் கட்டளையிட்டுச் சமீபத்திருந்து
 கொண் டிருக்க வாஞ்ஞாபித்தனர். அப்போது சண்
 குமாரன் றனது ஆசிரியரின் றிருவடிகளிற் பற்பலதரம்
 விழுந்தெழுந்து கைகுனித்து, எளியேனை யடிமையாக்
 கொண்ட வெய்பெருமான் தேவர் கருணையினற்
 சகலகலைபு நன்குணர்ந்தேன். வெய்யுனர் வுடை
 யவர்களே சிவஞான மடைவரெனவும், அச்சிவ ஞா
 னத்தினாலேயே முத்தியடைதல் வேண்டுமெனவும்,
 சம்புசப்த வாச்சியார்த்தனாகிய சிவபெருமானை மன
 வாக்குச் சாயங்களா ளறியப்படா தெனவும், ஞான
 மொணறினாலேயே தெரிதற்கேது வாருமெனவும் கூறி
 னை. அன்றியும் இவ்வுலகில் தேகமெடுத்தோர் பிணி

பாகிய பெருங்கடலினை நீந்திப் பேரின்ப மடைதல் பெரிதங் கஷ்டமாவதுபோல, திருவருட் பெருதவர் வீடு பேறடையாரெனவும் கிளம்பினை இத்தகைய வரியசித்தியினை படைப்பதக்க பெரியரிவ் வுலகத்தி லரிது ஆகையால் பாவரு மிலேசாகப் பரிபூரண சச்சிதானந்தப் பிழம்பாகிய சிவபெருமான் திருவடியைப் படைத்த கேறு எதானிலு முண்டோ கட்டினையிட்டருள வேண்டுமென்றனர். நந்தியம் பெருமான், மைந்த ! நமது பெருமான் திருவாய் மலர்ந்தருளிய வேதாகமங்களை நன்குணர்ந்த அந்தணர்கள் முதலில் பிரமசரிய நிலையிலிருந்து சகல கலைகளைபுங்கற்று இல்லற நிலையிலிருந்து உலக தருமங்களை நிறைவேற்றி, வானப்பிரஸ்தநிலையிலிருந்து தவநடத்தி சந்திராசி நிலையிலிருந்து சிவதத்தின் கருமகாண்ட ஞானகாண்ட உண்மையினைத்தேர்ந்து பிரணவப்பொரு ளின்னதெனத் தெரிந்து கிட்டடகடிடில் கின்மலன்றோன்றி அனுக்கிரகஞ் செய்தருளுவன். இத்தகைய பொழுக்கம் பாருமடைந்துய்தல் மிக வரிதாகலின், பிராமணன் முதல் பஞ்சமனிதரக வுள்ளவரும்; புல் முதல் சிதலீதரக வுள்ளவைகளும் இலேசாகமோட்ச மடைய வேண்டுமாயின் பெருங்கருணைகருடிக்கொண்டிருக்கும் நமது சிவபெருமான் முந்தருளியிருக்கும் திவ்யதலங்களில் வாழ்தலினாலேயே மோட்சமுண்டா மென்றனர். இவ்வாறு தமது தேசிகர் கூறியவார்த்தையினை முனிவர்கேட்டுள்ள மகிழ்ந்து அத்தகைய தலங்களுள் மோட்சமபெற்றதலமி யாதென்றனர்

சந்தியம்பொருமான் சிறிதுநேரம் தியானத்திருந்து பின்னர் சனற்குமாரமுனிவனை நோக்கி, பகலே! ஒருகாலத்தில் மகாவகலாயத்திலே சிவபொருமான் சந்தானத்தில் உலகமாதரவாகிய உபாயம்மை எழுந்து நின்று வணங்கிச் சுவாமி! பிரமாதி தேவர்களடைதற் குரிய சிவஞானத்தினைச் சிறிதுநேரத்தினைக் கொள்ளக் கூடாத புழுக்கள்முதலிய வகடவதெவ்வாறு? அவை மோட்சமடைத லெவ்வணம்? என்ன, பார்வதி! காமெவ் துப் சர்வவியாபகமாக விருக்கினும், நமதன்பர்கள் உபாயம்வண்ணம் பற்பல தலங்களில் அன்புடனமர்ந்து வாழ்வோம். இத்தலங்களி லொருபொழுது ஒருவன் வைகினும் அவன்செய்த பாவமினத்தும் நீங்கப்பெற்றுச் சத்தனாகி மோட்சமடைவொன்றனர். அத்தகைய தலங்களானும் உத்தமமாகிய தலமொன்றினைத் தெரிவித்தல் வேண்டுமெனக் கேட்டுக்கொண்ட அம்பிவக யினைநோக்கி அமலனாகிய சிவபொருமான் சொல்லுவ ரானார். பெண்ணே! உலகமினத்தும் புகழ்ப்பெற்ற காஞ்சிமாநகரத்திற்கு ஈசானதிசையில் மூன்று யோசனை தூரத்திலும், சமுத்திரத்துக்கு வருணதிசையில் ஒருயோசனை தூரத்திலும், திருப்பாருரினுக்கு அக் கனிதிசையிலும், திருமயிலுக்கு வாயுதிசையிலும் வலி தாயத்திற்கு நிருதிதிசையிலும் உள்ள தலமொன்றுண்டு. அஃதெம்மாற்பகடைக்கப் பட்டது அதன் பெருமைமினத்து மெடுத்ததுக்கற மிகவரிது. அமலியே! அத்தலத்திற்குமணிவண்ணநகர், பாணநகர், பாசராம

நகர், வல்லிநகர், இராகவநகர் சும்பநகர், மணவாள
 நகர், முத்திநகர், தேவநகர், ஆதிநகர், புண்டரிகமா
 நகர், நாதநகர், கோதிநகர், ஞானநகர், மாதவநகர்,
 அத்தியனநகர், வேதநகர், யுகவாநகர், வேலவன
 மெனப் பற்பல பெயருண்டு. இது வடவாழகாக்கினி
 யாலும், மகாப்பிரவையத்தாலும், நமன்றுதவர்களா
 லும் தீரையுரியாதகரம். விடம், பிணி, பசி முதலிய
 வற்றற்ற றன்பங் செய்யாதகரம். மாபரிணயவித்
 துந் தீர்க்கத்தருத்தகரம். இத்தலத்தில் ஒரு கிம்ஷ
 நேரமிருந்தாலும், ஆசையுடன் மனத்திலொருநகர்களை
 க்கதாலும், இத்தலத்தின் வழியாக வேற்றுநுக்குச்
 சென்றாலும், தவறாக வாயி எத்தலப்பெயரைச் சொல்
 லினும், அத்தகையார்புரியாளுமன்னராயிருத்தகென்
 மத்தினிருந்து பின்னர் முத்திச் செல்வத்தினை யடைவர்.
 இத்தகைய அருமையும் பெருமையும் வாய்க்க திரு
 வேற்காட்டில், வேதசொருபமாகிய வெவ்வேலமாத்
 தின் மூலத்தடியில், நாம்திருக்கோபில் கொண்டெழுந்
 தருளிப்பிருப்போம். அவ்விடத்துள்ள நமது அருட்
 சொருபமாகிய சிவலிங்கத்தினை யசர்வேதம் அமர்ப்பதி
 யென அரையும், அத்தலத்தினைச் சாந்தோக்கியோப
 திடதம்பரமாகாசமெனவும், பிரமமுதுரெனவும் பேசும்.
 அதர்வணவேதம் சொர்க்கலோக மெனச்சொல்லும்,
 மற்றைய ஆகமங்களும் உபநிடதங்களும் இத்தலத்
 தினைப் பலவாறு தோத்தரித்துக் கொண்டேயிருக்கு

மென்றனர். இங்ஙனமித்தலத்தின் மகிமையினை நந்தி தேவர் சனற்குமாரமுனிவருக்குச் சாற்றினர்.

வே தவனச்சேக்கழறிற்று.

இந்திரச்சருக்கம்.

—(:)—

பற்றற்று விளங்கும் பரமஞானிகளே ! பிராமணகுலத்திலே, குசிககோத்திரத்திலே பிறந்த கவுசிகனென்னும் பெயரிடையாவந்த சிவபக்தசிரோமணியொருவர் வேதாசுமபுராண விதிகாசங்களை யெல்லா நன்குணர்ந்தவராய், சிவபெருமாளையே சிந்திக்குஞ் சிந்தையுடையவராய், விழுதியுருத்திராக்கத் திருமேனியராய், மோட்சவிதாயகமாகிய பஞ்சாட்சரத்தினையே செபிக்கு நானினராயுள்ளவர். இவர் திருவேற்காடென்னுந் திவ்யியதலத்தில் நடக்கும் பிரமோற்சவத்தினைத் தரிசிக்கும் பொருட்டுத் தன்மனை மக்களுடனே பெழுந்தருளிவந்தனர். அவ்வூர் சைவலோதியர்கள் அப்பொரியவரைக்கண்டு, அளவிலாமுகமன்கூறி, அஞ்சலிபுரிந்து, அவாடிவணங்கிஐய ! தேவரீர் நல்வாசினால் எங்கள் வினைபனைத்து எம்மிடத்தில் விடைபெற்றேகிண. எங்கள் மானிகைக்கெழுந்தருளி கிருந்துண்டு எங்களைக் கிருதார்த்தராக்கவேண்டுமென் றழைத்துக் கொண்டுபோய் வேண்டிய உபசாரமனைத்து மியற்றிச்

சந்தோஷப்பித்து ஆலயத்தின் பிரசங்க மண்டபத்தில்
 எழுந்தருளச்செய்துதாங்களெல்லோரும் சூழ்ந்திருந்து
 கல்விக்கடலாய் விளங்குங் கவிஞனே! இத்திருவேற்
 காட்டுத் தலத்தின் மகிமையினைத்தையு! மெங்கட்கு விரி
 வாகவெடுத்து விளக்கவேண்டுமென விரும்பினர். அப்
 போது அக்கவுசிகர் வேதியர்களைநோக்கிச் சொல்லு
 வாராயினார். ஐயம் மீர்! காஞ்சிமாநகரினுக்கு நசான
 திவரயிலுள்ள இத்தலத்தில் வேதமானது ஒருவன்
 வேலமாமாக விளங்குகிறது. இதனடியில் சர்வலோக
 ஆதாரபூதனாகிய சிவபெருமான் சிவலிங்கரூபமா யெ
 ழுந்தருளிப்பிருக்கின்றவர். ஆகலின் இத்தலத்திற்குத்
 திருவேற்காடெனப் பெயருண்டாயது. இப்பெருமானை
 விநாயகர், சுப்பிரமணியர், விண்டு, பிரமன் இந்திரன்,
 கிண்ணர், முனிவர், சித்தர், கந்தருவர் முதலிய வெண்
 ளிலிப்புகித் தாய்தனர். இத்தலத்திற்குத் தெற்கில்
 * வேதநீர்த்தம் ஒன்றுளது. அதன்மகிமையினைப்பெற
 துச்சொல்ல வெத்தகையினர்க்கு முடியாது. ஆதிவா
 ரந்தோறு மித்திர்த்தத்தி லாடிவரில், அங்கங்குறைந்த
 பெருநோயாளர் மண்மதிர்ப்போல் விளங்குவர், இத்
 தடத்து நீரடி உதையத்திலொரு திருப்பணஞ்செய்த
 பேர் பரவலினைத்து நீங்கப்பெற்று எளிதில் வீட்டை

* இத்திர்த்தம் கோயிலுக்குத் தெற்கில் பெரிய கோபீயில்
 ஈண்டால்விவாகவிருக்கிறது.

குவர். இத்தீர்த்தத்தி லொருகாளிநீர் அருந்தினோர் புத்திரப்பேறு வேண்டினும், லெவ்வம் வேண்டினும் தடையிவ்றிப் பெறுவர். இப்பொய்கையில் பிதிர் தினங்களில் மூன்றுதருப்பணஞ் செய்யின் அவர்கள் குலத்து முன்னோர்சன் நரசத்திலிருக்கினும் அவர்களப் போதே அருங்கயிலையடைவர். இச்சடத்திற்கு வட சிழக்கில் ஒரு குரோசதூர்த்தில் இத்திரன் புகித்த தலமொன்றுண்டு அதனைருமையினை யறைகுவேன் கேண்மீன்.

வராகசற்பத்தில் ஆயுவது பாவனவந்தாத்தில் சிபி பென்னு மாசன் இத்திரப்பட்டம்பெற்று, இத்திராண சமேதராய், கற்பக விருட்சத்தின்சமேத, வானவர்வணங்க, உருப்பசியாழிட்டு, திலோத்தமையடிக்கமேந்த மேனகையடைக்காயுதவ, சோபனை சாமரைரிட்ட அரம்பைய மணித்துகில்வீச, வானி பனிநீர்தெளிப்ப, சடுகி விசிழிபோட, விபுலைபல்லாண்டு கூற, மற்ற மங்கையர் கிதயம்பாட, சிந்தாமணி, சங்கர்தி, பதய மிதி, காமதேனு முதலிய கிட்டவேலைசெய்ய, தேவர், மருத்துவர், கின்னரர், உரகர், விசுவதேவர், வசக் கணம், அசுவனிதேவர், உபேந்திரன், குதர் முதலிய வெண்ணிலர் சூழ்ந்திறைஞ்சச் சிம்மாசனத்தி லெழுந்தருளி, அசுரர்களை அதஞ்செய்த அரியவச்சிராயுதத்தைத்தாங்கி, தன்னிகரின்றிவீற்றிருக்கையில் இத்திரன் தன்மொத்தி லடியில் வருமாறு எண்ணினன். ஆ! ஆ! நான் இத்தகைய ஆடம்பரத்துடன் இப்பொன்னுலக

லிருந்து, அரசாட்சிசெய்து கொண்டிருந்து, என்னுடைய காலமெல்லாம் மன்தனுடைய மலர்ப்பாணங்களின்வழியே எனது பஞ்சேந்திரியங்களைச் செலுத்தி அஞ்சுவாள்சேற்றி லாழந்தி, பன்ற்போலுழந்து மாதரென்னும் புரம்புகளின் வாய்ப்பட்டி மீளாதவனாகி வாளா இறப்பதற்கே தயாராயிருக்கின்றனன். இச்செல்வமனைத்தும் கீழயற்றதாக விருக்கிறது. இனி யொரு கீழிடமும் இதற் பற்றுவைப்பது அடாது, என்னுடைய வாழ்காளு மொருநிலையுடையதோ? மானுடவருஷ மொன்றுகொண்டது தேவர்கட்கு ஒருநாள், இவ்வகைய திண்கள் முப்பதுகொண்டது தேவர்கட்கு ஒருமாதம். இப்படி பன்னி நமாதங்க்கொண்டது தேவர்கட்கு ஒருவருடம். தேவவருடம் காலா யிரங்கொண்டது இருகயுகம். தேவவருடம் இரண்டாயிரங்கொண்டது துவாபரயுகம். தேவவருடம் ஆயிரங்கொண்டது கலியுகம். இவ்வகையாகக்கூறிய நான்கு யுகங்கட்கும் தேவவருடம் பதினாயிரம். இவ்வகைய சதுரயுகங்கள் எழுபத்தொன்று கழிந்தால் ஒருநாள்வந்தாம். சதுரயுகங்கள் ஆயிரங்கொண்டது ஒருகற்பம். ஒருகற்பத்திற்குப் பதினான்கு மன்னந்திரங்கள் கழிவின்றன. இத்தகைய கற்பங்க விதுவரையில் ஆயிரம் பதினாயிரங்களாகக் கழிந்தன ஒருகற்பமானது பிரம் தேவனுக்கு ஒருபகல். அத்தகைய பகல் ஆயிரங்கொண்டது பிரமனுக்கு ஒருவருடம். அத்தகையவருடங்கள் எண்ணிரங்கழிந்தால் பிரமனுக் கோர்புகம்.

அத்தகைய பிரமயுகங்கள் ஆயிரங்கழிந்தால் பிரமணக் கோர்சவனம். அர்சவனம் ஒன்பதினாயிரங்கழிந்தால், பிரமதேவனுடைய ஆயுள்முடியும். பிரமதேவனுடைய வொருபகலில் பதினான்கு இந்திரபட்டங்கழியும், பிரமனுடைய ஒருமாதத்தில் நானூற்றிருபது இந்திரபட்டங்கழியும், ஒருவருடத்தில் ஐயாயிரத்துநூற்பது இந்திரபட்டங்கழியும், ஆயுள்முடிவாற்கும் ஐந்து ஓட்சத்து நூற்பதினாயிரம் இந்திரபட்டங்கழியும், இவர்களுள் நானுமொருவர்தானே, நானுமொருகாலத்திலழியவேண்டியவன் தானே, எத்தனைகால மிருக்கினுமழிவது தீர்ப்பம். இம்மாயாப்பிரபஞ்சத்தின் செயல் மிகவழகமாகும். ஆசனினித் தொடர்பினையறவே யொழித்தல் வேண்டி மென்பவவாறெண்ணியவருக்கும் விடை கொடுத்தலுப்பிச் சும்மாசனத்தினின்று சீங்கி அந்தப்புறஞ்சென்று தனித்திருந்து கைகையேனித்தனது ஆசிரியராகிய பிரகல்பகபகவாணை யழைப்பித்துத் தனக்குண்டாகிய இந்திரலோகவாழ்க்கினை யெடுத்தாரைக்க ஆசிரியர்சேட்டு பகிழ்ந்து அமர் அதிபதியே! பூர்வ பண்ணியவரத்தினால் ஓத்தகையவெண்ண முனக்குண்டாயது, ஒருவரு மடைதற்கரிய பெருஞ்செல்வத்தின்வெறுப்புண்டாயது, மோட்சசிரீசையுணக்கதிகரிப்பதைப்பற்றி நான் மிகவிபக்கின்றேன். இவ்வீச்சையின்பய் எனதனது முண்டாகாது, விண்ணவர் அரசே! கர்முடைய பழைய கிணையினைத்தையும் போக்கப் பரம்பொருளொன்றுண்டு, அப்பொருள் வேதம்

கனினாலும், அயனாலும், மாலாலும், மனத்தினாலும், வாக்கினாலும், அவினாலும், அபிதற்கந்தாய் கிற்ற லின் எக்ககைய சாதனங்களாலு முடியாது. அவன் ஆன்மாக்களினிடத்தில் வைத்த கருணையினால் எழுந் தருளிப்பிருக்கும் தலங்களிற்சென்று பஞ்சேந்திரியங் களையு மொருவழிப்படுத்தி யாருட்சொருபமாக விளங் குஞ் சிவசிங்கப் பெருமானைப் பூசிக்கின் முக்திப்பே மண்டாமென்றனர். கேட்ட இந்திரன். ஐய! அத் தனிகய முத்தியினை யெளிதற் கொடுக்கத்தகுந்த தல மெங்குளது? கட்டளைபிடவேண்டுமென, தேவருரு அவனைநோக்கி வராவனே! தேவர்களனைவராலும் தின மும் புகழப்படும் திருவேற்காட்டினை யடைந்து மந்தா கினி நீர்த்தத்திற்ப்பாந்து வேதநாபகனைத் தொழுவா யாக, உன்னைய பூர்வசொன்மத்தில் சூதிவாதத்தில் அத்தத்தீர்த்தத்தில் முழுகினை அகனா லீர்த்தசொன்மத் தில் இந்திரனானை, இத்தீர்த்தம் நங்காதியினும் சிறந் தது இத்தீர்த்தத்தி லொருவன் உள்வன்புடனே ஒரு தாமுழுகில் இந்திரனாயிருப்பன், இரண்டிதாமுழுகில்பிர மனாய்ப் பிரகாசிப்பன், மூன்றுதாமுழுகில் விண்டுவாய் விளங்குவன், நான்குதாமுழுகில் நமதாண்டவனாகிய சிவபெருமான் யிருவடியிற்சேருவனென்றனர். இவை யனைத்தையும் கேட்டமாதிரத்தில் தேவேந்திரன் தன தாசிரியரிடத்தில் விடைபெற்றுத் திருவேற்காட்டினை யடுத்து மந்தாகினிநீர்த்தத்தில் ஸ்ராவஞ்செய்து வெ ண்ணீறுதரித்து கித்தியகன்முடித்து வெள்ளேலம்

சத்தடியி லெழுந்தருளியிருக்கும் கிமலநாயகனை வணங்கியருள்சீலாபுரிந்து அந்நாயகனுக்குக் கீழ்க்குத்திகில்தன்பெயராலொரு சிவலிங்கமும் ஒருநீர்த்தமுமுண்டாக்கிப் பூசித்துப் பலதாம்வணங்கி,

“மாயவந்தமலர்செங்கண் வாழ்பதாம்புயனேபோற்றி தியமும்மாலங்காரந்தோர் சிந்தைசெய்செவ்வாபோற்றி மேயகோ பாயாகாய வெளியதாய்கிளங்கார்வற்ற நாயனேபோற்றி லோசநாயநாபோற்றிபோற்றி”

எனத்தோத்தரித்தபோது கறைமிடற்றுக் கண்ணுதற்கடவுள் மான்மாறு சதுர்புகு காளகண்டாய்த் திரிநேத்திர தாரியாய் இடபவாகனநடைய அம்மை யிடத்தராய்எழுந்தருளி இமையவர் வேந்தனே!நினது பூனகுக்கு கியந்தேதாம் தனக்கு வேண்டும்வாம் யாது வினவுவாயாக வென்றனர். ஆபிரங்கண்ணன் ஆச்சரிய மடைந்து ஆடிப்பாடி பற்பலதாம் கிழுந்தெழுந்து என் னப்பனே! பெண்ணையனே! என்னாதியே! என்சோதியே நமஸ்காரம்! நான்பெற்றபாக்கியமே பாக்கியம். வே தநாயகனே! நான்பூசித்தகிந்தச் சிவலிங்கத்திற்கு வரத் தருலிங்கமெனவும், இத்தலத்திற்கு இந்திராபு மென வும் வழங்கக்கடவது, அடியேன் தேவிர திருவாடிநீழ லிருக்கத்திருவுள்ம்பற்றவேண்டு மென்றனர். சுவாமி இந்திரணேசாக்ஷி அன்பி அங்கங்கமே பெயர் வழங்கக் கடவதாக. இவ்வளவு சிறிதாகாவம் நீ இந்திரேசாகத்

* இவ்விவங்கமும் சாத்தமும் ஆலயத்திற்கு நேர்நிழக்கில் வெள்ளிகொல்லையி லிருக்கின்றன.

தினையாண்டு பின்னர் சிவகணத் தலைவனாய் நுந்து வாழ்ந்து நமது திருவடிப்பேற்றினை உடைவாயாகவேனக் கட்டினையிட்டு மறைத்தனர். இத்திரன் திருவேற்காட்டுண்பட்டிய மனமில்லாதவராகச் சுவாமியின் ஆஞ்ஞைய மீறக்கூடாதவராய்த் தன்னுடையமடத்து வாழ்ந்தனர். இவ்வாறு இத்திரன் பூசித்துப் பேறப்பெற்ற அண்மையினைக் கேட்டு வேதநாயகனுக்குத் தென்கீழ்க்குழுதல் ஈரான திசையிறக அக்கினி, இராமன், கிருதிவருணன், வாயு, குபேரன், ஈசானன் ஆகிய வெழுவருத் தங்கள் தங்கள் பெயரால் * தீர்த்தமும் ஆலயமுமுண்டாக்கி கெடுங்காலம் வேதநாயகனைப் பூசித்து வந்து தங்கள் தங்கள் உலகங்கூயடைந்து ககமாக வாழ்ந்துவந்தனர்.

இத்திரச்சருக்க முயற்சி

காங்கீகயச் சருக்கம்.

மனமடங்கப்பெற்ற மாதவர்களே ! வெண்மை நிறத்தங்கிய வெள்ளியங்கிரியில் அகிலலோக நாயகனாகிய ஆண்டவன் அம்பாள் சமேதரா யெழுந்தருளி யிரு

* அக்கினி லிங்கம் - தாம்பலிலும். இயமன்லிங்கம் - செக்கீர்க்குப்பத்திலும், கிருதிலிங்கம் - மேட்டுப்பாளையத்திலும் வருணலிங்கம் - பாரிவாக்கத்திலும், வாயுலிங்கம் - பருத்திப்பேட்டிலும் குபேரலிங்கம் - சுந்தரசோழவாத்திலும், ஈசானலிங்கம் - சின்னசோயிலடியிலு டிருந்துகொண்டிருக்கின்றன.

திருவேற்காட்டுப்புரணம்.

ந்தகரணத்தில் ஒருநாள் மூத்தப்பிள்ளையாராகிய விநாய
 கரும். இஃய பிள்ளையாராகிய சுப்பிரமணியரும் தாய்
 தந்தைவர் முன்னிலையில் பாதச்சிலம்பு கணில் கணி
 வெண்ணர் சத்திக்க அவர்கள் மடிந்தேறி பார்மீதிக்
 தேரணமீதுங் குதித்தானியாட ஒருமுது குரவருந்
 த்மது அநுமையப்புத்திரர்களைத் தானியெடுத்து உச்சி
 மேர்ந்து மார்போடணத்தாக் கிழேவிட அவ்வருமைப்
 புத்திரர்கள் ஆஃயத்தின் முகப்பில் விஃயாடிக்கொண்
 டிருந்தவர், அச்சமயத்தில் பிரமாவானவர் கைலாயக்
 திற்கு வந்து கந்தியெம்பெருமானிடத்து விடைபெற்று
 ஆஃயத்திற்சென்று சர்வதேவ தணர்ப்புரணாகிய சிவ
 பெருமானையும் செகநீஸ்வரியையும் தரிசித்துத் தோ
 த்திரம்புரிந்து விடைபெற்றுத்திரும்பி மீசுந்த சொருக்
 குடையவராய் அங்கு விஃயாடிக்க கொண்டிருந்த குழ
 ந்தைகளைக் கவனியாதவராய்ச் செல்லுசையில், சண்
 முகக்கடவுள் கண்டு பிரமணியமழத்துச் சமீபத்திரு
 த்தி, நீயார் நன்பெயரென்ன? நின்தொழிவியாத? நீ
 யெதில்வல்லவன்? என்றனர். பிரமன் கேட்டுக் குழ
 ந்தையெனமதித்துச் சிறிதுமரப்புடன் நான் மும்மூர்
 த்திகளி லொருவன், என்பெயர்பிரமன், நான் சிரு
 ட்டிக்கருத்தொழிலை மேற்கொண் டிருப்பவன், என
 க்கு வேத நன்குவருமென்றனர். செவ்வன் கேட்டுப்
 பிரமனை! நின்க்குவேதம் நன்கு வருபாயின் அவ்வே
 தத்தின் முதலெழுத்திற்குப் பொருளென்ன வென்ற
 னர். பிரமன் சிந்திமயங்கி, ஐயனைவேதத்தின் முத

வெழுத்தாய் விளங்குவது பிரணவம் அப்பிரணவத்திற் குப்பொருள் மும்முர்த்திகளே யாமென்றனர். வடனே காங்கேயராகிய கந்தர் அப்பிரமன் நான்கு சிவங்களுங் குதுங்கக் குட்டித் தன் சமீபத்திலிருந்த கணக்களை யழைத்து இவனைக்கொண்டுபோய்க் கந்த கிரியிலுள்ள வொருகுறையில் விவங்குட்டுச் சிறைசெய்ந்தென்றன ப் பி யதன்பின்சாளே சிறுஷ்டித்தொழிலை யாரம்பித் தனர். தேவர்கள் கேள்விப்பட்டிப் பயந்து நடுநடுங்கி யொன்றுந் தோன்றாது மகா கயிலாயத்திற்கோடிச் சர் வைஸ்வரிய சம்பன்னரான சிவபெருமான் சந்திரியில் நடந்தவழறையெல்லா முறைக்கப் பெருமான் கேட்டுத் தேவர்களே ! அப்பிரமன் மிகமுடன். பிரமனுக் கும் அன்றே விதிபற்கு பதிபனைப் படைப்பிரம மாக விளிங்கும் நம்பையே பிரணவத்திற்குப் பொருளென வேகங்குறுவதுடன் நமது குமாரனாகிய சப்பிரமணி யத்தினை யாகத்தில் மூன்றுதரங்குறும், இவ்வுண்மை யினை யறியாது வேறுபொருள் பிதற்றிய அவனைச் சிறையிடுத்தல் தகுந்தான். ஆயினும் தம் வே ண்டுகோளுக் கிரங்கி அவரை விடுவிப்போ மெனச் சொல்லி, நந்தியை யழைத்து நீ கந்தகிரிக்குச் சென்று நமது புத்திரனைக்கண்டு பிரமன் குற்றத்தினை மன்னி த்து அவனைச் சிறையினின்றும் விடும்படி சொல்லுக வென்றவுடன், அக்கட்டளையினைச் சிரமேற்கொண்டு நந்தி பெய்ப்பெருமான் சண்முகக்கடவுள் சந்திரனைத் தையடைந்து சுவாமியின் கட்டளைபடிச் செய்யும்

திருவேற்காட்டுப்பராணம்.

அம்முருகப்பெருமான் கோபக்ருதியை நோக்கிப் பயந்து திரும்பிப்போய்க் கண்ணுதலிடத்துக் குழற, சதா சிவன் சாம்பலியுடனே இடபவாகனமேறிக் கந்தகிரிக்கு எழுந்தருளக் காவகேயர்கண்டு பதிரோடிவந்து வணங்கக் குழந்தையை வெடுத்து மடியீடுருத்தி அப்பிரமீனச் சிதறியினின்றும் விடுவாயாகவென்றவுடனே அப்பிரமீனக்கொணர்ந்து தனது தந்தையின் சந்திரனாந்தி னிறுத்த கறைமிடற்றண்ணல் கருணை கூர்ந்து அவ்வேதனுக்கு வேண்டிய புத்திகளைச் சொல்லி யலுப்பியபின்புத்திரனை நோக்கிக் குழந்தாய்! நாம் 'கந்தியை யனுப்பியபோது நம் கட்டளைப்படி நடவாது நஞ்சொல்லிவ மீறினயாதனின் நீ வேத வணத்திற்குச் சென்று நம்மைப்பூஜனை செய்து வரக்கடவாயெனக் கூறிக் கயிலக்கெழுந்தருளினர்.

சுப்பிரமணியக்கடவுள் தந்தையின் ஆளுமைப்பீரகாரம் திருவேற்காட்டினைத் தரிசிக்கவேண்டுமென்கிரமிருந்த விச்சையால் கந்தகிரியைப் பின்புரியின்கண்ணே தென்றிசைநோக்கி அனைசுமான சிவத்தலங்களைத் தரிசித்துக்கொண்டே செல்லுகையில் சிவகதாசங்கீர்த்தன சிலராய் வந்துகொண்டிருக்கிற வியாக்கிரபாத முனிவர்கண்டு ஆனந்தமடைந்து சாஷ்டாங்க நமஸ்கராஞ்செய்து வணங்கி ஆறுமா முகப்பெருமானே! தேவரீர் தாய்தந்தையர்களைப் பிரிந்து தனியே வருதற்குக் காரணமென்ன? எம்போன்ற முனிவர் செய்த புண்ணியமோ? இவ்வுலகஞ்செய்த பாக்கியமோ

வெணக் கூறிநிற்க, முருகக்கடவுள் அம்முனிவரைநோக்கி ஐய ! நமது அருமைத்தாய் சந்நைதயர் விருப்பத்தின்படி திருவேற்காட்டினைத் தரிசிக்கப் போகின்றேன், அத்தலத்தின் மகிழ்ச்சியினை நியற்றந்தவாறுசிறிது சொல்லுதி யென்றவுடன் முனிபுங்கவர் களிப்புற்றுக் காங்கேயச்சடவுளே ! தேவர் சரியாதது முண்டோ? அடியேனை யொருபொருட்டாக மதித்து தேவர் திருவிளையாட்டாகக் கேட்புமையின் அடியேனாற் கூடிய வளரையில் சொல்லுகிறேன் திருச்செவி சாத்தி யருளவேண்டு மெனச்சொல்லத் தொடங்கினர்.

சண்முகப்பெருமானே ! ஒருகாலத்தில் மகாப் பிரளய முண்டாகி உலகமுழுவதும் சலத்தினால் மூழ்கி விட மறுபடியும் உலகத்தினைச் சிருட்டிக்கக் கருதிப் பரமேஸ்வரானுகிய பாமசிவன் வெள்ளத்தினை வற்றச் செய்து வெதங்கியபிரகாசக் கீன்கள் போய் ஒருதலத்தில் மாங்களாக முளைக்கக்கடவீரென்றனர். அங்ஙனமேவேதங்கள்ளெலமாபாகிமுனைத்துச்செழிச்சன. அவ்வேலமரங்க ளொன்றினடியில்விண்ணவர் பெருமான் சோதிசொருபமனவொருசிவலிங்கமாகவெழுந்தருளினர். அப்போது அவர்வாட்பாகத்தில் அருண்மயமான அம்மையார் ஒருவடிவாகிவந்து தன்ரூபகனைவணங்கி ஐயனே ! நான் செய்யவேண்டிய தொழிலியாதென்ன மாடுக ! சீவதமாவிய வேலவிருட்சத்தின்சீழ் நரயின்று எழுந்தருளியதால் இத்தலத்திற்கு சீவற்காடெனப்பெயர்வழங்கும். இத்தலத்திலிருந்துகொண்டு இவ்வலகத்

தினைப் பழையபடி படைப்பாயென்றனர். அம்மையார் அங்ஙனமே செய்வேனெனார் சம்மதித்துத் தனது வலதுகண்ணில் பிரமணையும், இடதுகண்ணில் சிண்டு விணையும், நெற்றிக்கண்ணில் உருத்திரணையும், முகத்தில் அக்கினி, காயத்திரி பிராமணர்முதலியோரையும் தோளில் இத்திரன் கூத்திரியர் முதலியோரையும், துடையில் விசுவதேவர் வைசியர் முதலியோரையும் தாளில் சூத்திரர்முதலிய பலவரையும், மயிர்க்கால்கள் தோளும் அகேசகேசாடி உயிர்க்காயமுண்டாக்கி அண்ணலுக்குச் சமீபத்தி லெழுந்தருளி யிருந்தனர். அங்ஙனமுண்டாய பிரமன்முதலிய பலரும் உயர்ந்தோதியாகப் பிரகாசிக்கும் சிவலிங்கப் பெருமானைப் பூசிக்கூறிக், அவர்கட்கு வேதங்களை நன்கு போதித்து அவர்களை நோக்கித் தேவர்களே! முன்னொருபுகத்தில் இவ்வாயத்தின் தெற்கில் பாசிகதிக்கவாயில் தேவர்களை நலருக்கும் வேதத்தினைச் சொல்லிவைத்தோம் ஆதலால் நமக்கு அத்தியாபகேசனென வொருபெயர் வாய்ந்தது. இத்தீர்த்தக்கவாயில் அனைகமான சைவமுனி புஷ்வர்கள்வந்து நீராடிபதால் * தேவர்கண்டாயினென்பெயருண்டாயது. நாமெந்த வருவெடுப்போமோ அந்தந்தக்காலத்திலதற்கேற்ற வருவெடுக்கும்படி வேதங்கட்கு நாம் வாய்கொடுத்திருந்ததனால், திரிபுரதகன

* இம்மலிவானது சூலாததிற்ருத்தெற்கே சூத்தாமணிச்சொல்லுக்குச் சமீபத்துள்ள பாலிசுதிக்கரைக்கு வழங்குகிறது. பூர்வத்தில் தனியேயிருந்து பின்பு சதியில் கலந்துவிட்டது.

காலத்தில் இவ்வேதங்கள் நான்கு குதிரையாயின. அருச்சுனன் பொருட்டு வேடவுருவங் கொண்டபோத நாய்களாயின, அர்பலத்தில் ஆணந்ததாண்டவஞ் செய்தபாது காற்சிலம்பாயின, பிட்சாடன கோலக் கொண்டகாலத்தக்கொபினமாயின, இத்தலத்தில் சிலைங்கருபமாய் விளங்க வேமரமாயின இவ்வேதவணத்தில் உங்கலிஷ்டப்படி பூசைசெய்நி னென்றவர்.

பிரமன் முதலிய தேவர்கள் சிலநாள் பூசித்துச் சிருட்டி முதலிய வரங்களை யடைந்து தங்களுக்கெய்திராயடைந்தனர். சிலகாலத்திற்குப்பின் அப்சாமாதர்பலர் சிவசாயுச்சியங்கருதி உகமாசாவாகிய வுமாதேவியைப் பூசித்துச் சிவலிங்கத்துணரீக்கியமாயினர். அன்று முதல் இவ்விளக்கத்திற்குப்பசப் பூமணமுண்டாயது. தேவேந்திரனொருகாலத்தில் விருத்திராக்ஷைக் கொன்றதனுடைய பிரயுகத்தியினை யொழித்துக்கொள்ளும் பொருட்டுத் தலங்கடோறும் தரிசனஞ் செய்து கொண்டே வருகையில் பூர்வபுண்ணியத்தால் தெய்வத்தன்மை பொருந்திய திருவேற் காட்டினையடைந்து, வேதநீர்த்தக்கிற்படிந்து சோதிசொருபுரான பெருமானாவணங்கி அங்குத்தவஞ்செய்து கொண்டிருந்தமுனிவர்களால் அத்தலத்தின்புகைம முழுவதார்தேர்ந்து சிலகாலமங்குத் தங்கிப் பூசித்துப்பிரயுகத்தி லீங்கப்பெற்றுத் தன்னுலகடைந்தனர்.

இவையே யன்றி வேதசன்மனென்னும் பிரயணனொருவனுக்கு ஒரு புக்திராளிருந்தனன், அவன்றந்த

பிடத்தில் கல்விபயின்று சகலாகலா வல்லவனுடிக் செ
 ருக்கடைந்து அனேகபான முனிவர்களிடஞ் சென்று
 அவர்களுடன் குதர்க்கஞ்செய்ய அவர்கள் அவனை
 அற்பவாபு ஞடையவனாகக் கடவைவ்வனர் சபித்தனர்
 இதனைக் கேள்விப்பட்ட வேதசன்மர் பயந்து வாழ்ந்து
 வருகையில் அச்சிறுவனொருநாள் சமீக்துக்கொண்டு
 வரும்படி காட்டிற்குச் செல்ல அவன்மீதொரு புளி
 பாய்ந்து கொன்றுவிட்டது. இதனைக் கண்ணுற்ற
 இடையர்கள் வேதசன்மருக்குச் சொல்ல அவரோடி
 யுஞ்சென்று புத்திரன்மேல் கிழந்து புலம்புகையில் ஒ!
 பிராமணரே! திருவளர்த்தோங்கும் திருவேற்காட்டில்
 சென்று ஒருகிவலிங்கம் பிரதிஷ்டித்துப் பூசிப்பையேல்
 சினது புத்திரனுபிர்வெற் றெழுவன்" என வெரு
 அசீரி ஆகாயத்தி லுண்டாயது. கேட்ட பிராமணர்
 அப்புத்திரனை யெடுத்துக்கொண்டு வேதவளமடைந்து
 அருட்குறி பொன்றினை யெழுந்தருளச் செய்து அந்
 ச்சனை செய்து வரலும் அவ்வருட்குறியினின்றும் அம
 லன் வெளிவந்து அந்தணனை! உன்புத்திரனைக் கொ
 ன்றது புலியன்று முனிவர்சாபமே புலியாக வந்தது
 இனிபுன் புத்திரனுடன் சுகமாக வாழ்க்கடவையென
 வழங்கி மறைந்தருளினர்.

இவை முதலிய பற்பல சரிதங்களை கியாக்வா
 முனிவர் கிளம்ப காங்கேயக்கடவுள் கேட்டு மகிழ்ந்து

* இயலிங்கம் அயனப் பாக்கத்திலுள்ள எட்டு விகிதத்
 தொன்ற.

முனிவருக்கு விடைகொடுத்தனுப்பித் திருவேழ்காட்
 டினை யடைந்து, வேத தீர்த்தத்திற் படிந்து வேதநய
 களைப் பணிந்து, அவ்வாலயத்திற்குச் சமீபத்தில் ; மா
 கத லிங்கமொன் றெழுந்தருளாச்செய்து அதற்குக் காந்
 தநயகரெனத் திருநாமந்தரித்து, கீழ்த்திசையில்
 மந்தாகினி தீர்த்தமுண்டாக்கி, மேற்றிசையில் தனது
 வேலாயுதத்தினால் ஒரு கூவமுடித்து, அதில் தேவா
 மிருதத்தினை நிரப்பி அத்தீர்த்தத்தினைக் கொண்டெரு
 மானுக்குக் திருமஞ்சனமாட்டி, அருச்சுனை புரிந்து
 பலமுறை பணிந்து அக்கோயிலினொருபாங்கரிருந்து
 அரியயோகஞ்செய்து கொண்டிருக்கையில் சாமகண்ட
 னைய சிவபெருமான் பெருங்கருணை குடிக்கொண்டிரு
 கும் பெருமாட்டி புடனே வெளிவந்து தமதுமகனை
 யருகவழத்து மடியிருத்தி யுச்சிமோந்து குழந்தாய் !
 நினக்கு வேண்டுவது யாதென்ன ! தந்தையே இந்த
 லிங்கத்தில் தேவரீர் ஏற்காளும் வீற்றிருந்து உம்மைப்
 புசிப்போர் யாவர்கட்கும் கிருபை செய்காளுவேன்
 மும். நானெடுத்த இரத்தக் கூவத்தில் ஆடினோர்கள் பிதிர்
 திலாத்தில் தருப்பணஞ் செய்தோர்கள், பிதிர் பிண்ட
 வெறியினீர்தோர் இவர்கட்குபிதிர்க்களினான் விடைத்

• இவ்விலக்கம் ஆலயத்தின் உள்பாகாரத்தில் மேற்கே
 இருக்கிறது.

• இத்தீர்த்தம் ஆலய கோபுரத்திற்குச் சமீபத்தி லிருக்கிறது

• இக்கிணறு ஆலயத்தின் மேற்கு மதிவக்குப் பின்னிருக்
 கிறது.

திடவேண்டுமெனலும் அங்ஙனமேயாதிக் கவனககூறி அம்மையப்பர் மரகதளிங்கத்தின் பறைத்தருளிவர். கத்தப்பெருமானும் கத்தலிக் கொழந்தருளிவர். எவராயினும் சோம்வாரதினம் இக்கிணற்று நீராடி நின் மலனாகிய சண்முகனை வணங்கின் எத்தகைய பாசிகளையாயினும் புண்ணியராகவே விளங்குவர்.

காங்கேயச்சுருக்கம் மூற்றிற்று.

பராசரச்சுருக்கம்.

கவயஞ்சாக்கிர காகினர்களே ! விசாகப்பெருமானுக்குத் தேவிராஜதிபதி பட்டஞ் சூட்டுகையில், கத்தினியென்னும் பகவானது தந்தபாசினாத் தேவர்கள் அமிடேதஞ்செய்ய வப்பால் அந்நதியின் மலையினின்றழடிவந்து, பாலாறெனப்பெயர்வாய்ந்து, கடவுளர் தொழுவ்கங்கைநதிக்கிணையாகி, தன்னிடத்து மூழ்கினர் பாருக்கும் தண்ணருவ் பாசிக்கும் தன்மையுடைபதாகி விளங்கியது. இப்புண்ணிய நதி தீரத்தில், அனேகாயிரமான தலங்குளிருக்கினும், அவற்றுள்ளொரு உத்தமத் தலத்தினைப்பற்றிச் சொல்லுவேன் தேட்பிராக். ஒருகாலத்தில் அத்திரி, பிரகு, குச்சன் ஆங்கிரன், வகிட்டன், கௌதமன், காசியன், என்னுமேழு முனிவர்களுட இமயமலையி னுக்கிப்பிரிந்து தவஞ் செய்து கொண்டிருக்கையில் அவர்முன்னிலையில்நான்

முக்கடவுள்தோன்றி, நீங்கள் தவம்செய்வதற்கு காரணம் யாது? என்ன வரம் வேண்டும்? கேட்பீராகவென, முனிவர்கள் வணங்கி ஐயா! இனிச்சென்மமெடாது வலகபான வரம் வேண்டுமென்ன பங்கயன் குறுகலகசெய்து பெரியோரே! யானைமுதல் எறும்பிரகச் சொல்லப்பட்ட உயிர்யாவும் புண்ணியத்தினை யடைபவேண்டுமா யின்தரும நியற்றவேண்டும். அஃதிரண்டு வகைப்பட்டிருக்கும் அது பசுதருமமெனவுஞ் பதிதருமமெனவுஞ் சொல்லப்படும். பசுதருமமாவது விரதம்பூணல், யாசஞ்செய்தல், குளம்பவட்டல், தண்ணீர்ப்பந்தல் வைக்கல், அன்னதானஞ்செய்தல் முதலியவாம். பதிதருமமாவது ஒரு செக்கல்லும் எள்ளளவு கண்ணாம்பு வெடுக்து ஒரு சிவாலயத்தில் பணிசெய்ய கிளைத்தல் முதலிய பல திருப்பணிகள் செய்தல், சிவார்ச்சனை செய்தல், சிவலிங்கந்தாபித்தல், திருவிழாச்செய்தல் முதலிய பனவாம். இதனினுங் கோடியநிகரானது சிவனடியுபார்கட்டு மடங்கட்டிக்கொடுத்து அவர்களை யுபசரித்தல், அதனினுங்கோடிய திகமானது சிவத்தலங்களில் அடியார்கட்டு ஆகைமுதலிய வளித்தல், இவை யெல்லாவற்றிலு முயர்ந்தது திருவேற்காட்டினில் அடியார்கட்டு அன்னமளித்தல், தெய்வகாயகனுக்குத் திருவிழாச்செய்தல் இதனினுமிக்க தருமங் கிடையாத. ஆகலின் இத்தகைய அருமையான தலத்தில் நீதிர்சென்று உங்கட்கிஷ்டமானதித்தியை யடைபலாமென்றனர். உடனே அவ்வேறு முயிவர்களும் பிரமனிட

த்தில்லிடைப்பெற்றுத் திருவேழ் காட்டிணையடைந்துப்
 தாகினி நிர்த்தத்திற் படிந்து வேதநாதன் றிருவடி-
 யைத் தொழுது பாசிகதிக்கரையில் தங்கள் பெயரால்
 சிவலிங்கக் தாபித்து வணங்கிவருங்காலையில், வள்ளலா-
 லிய மங்கலபாகன் பிரத்தியட்சமாகி முனிவர்களே !
 வைவச்சுதமணுவந்தரம் வரையில்நீங்கள் தேவபூமியில்
 முனிவர் களாயிருந்து, பின்னர் மீளாக்கதியடையக்கட-
 விரெனக்கட்டையிட்டுக்கொந்தருவினர் அங்ஙனமேயவ-
 ர்தனும் சிவபெருமான் றிருவருளிற் றினைத்துய்த்தனர்.

பின்னொரு காலத்தில், பிரயாசினுடைய மான-
 சபுத்திரணை வசிஷ்டருடன் விசுவாமித்திரர் கிரோ-
 தித்து அவ்வசிஷ்டரால் பந்தம் அவமானமுற்று
 அதைத்தீர்த்துக் கொள்வானெண்ணிக் கொண்டிருக்-
 கையில், அபேயாத்தி மன்னனாகிய சவுதாசனென்னு் மா-
 சன் ஒருவனத்தில் வேட்டையாடிக் கொண்டிருக்கை-
 யில் இரண்டு அரசர்கள் வந்தெதிர்த்தனர். அவ-
 ர்களில் மூத்தவனைக் கொன்றுவிட இணையவன் மானி-
 டவேடந்தாங்கி அரசன்முன்வந்து நின்று ஐயா! நான்
 அன்னஞ்சமைப்பதில் அளவிலாக் கீர்த்தியுள்ளவனெ-
 ன்றனன். வேர்தன் அவன் வஞ்சகத்தினைத் தெரிந்து
 கொள்ளாதவனாகி அவனை யழைத்துக்கொண்டேயா-
 திற் குவந்து தன்னிடத்திற் சபையற்காரணயமைத்-
 துக்கொண்டனன். அரசன் வீட்டில் ஒரு நாள் பதி-
 ர்த்தினும் வரலும் அவ்வரசன் வசிஷ்டரை யழைப்-
 பித்து கிருந்துபெய்கித்தனன். அப்போது வஞ்சகவே

டந்தாங்கி வந்திருக்குஞ் சமையற்காரன் நாமாயிசத்
 தீனைச் சமையல்செய்து முனிவனுக்குப் படைத்தனன்
 அரசனை யுண்டமுனிவன் கோபங்கொண்டு உண்மை
 யினை விசாரியாமலே அரசனை அரக்கனாக வாகும்படி
 சபித்தனர். அச்சாபத்தினையேற்ற வரசன் இராக்கத
 னாகி வனங்கன்றிற் திறிந்துகொண்டிருக்கையில் கிசவா
 மித்திரர்கண்டு கிருதனே ! நீ சென்று எனதுவிரோதி
 யாகிய வசிட்டன் யாகத்தினையழித்து வருவாயென
 லும் அவ்வசரன் அக்கணமேயடைந்து அவ்யாகசால
 யிலிருந்த வசிஷ்டர் புத்திரர்கள் நூறுபேர்களையு மெ
 டுத்து விழுங்கிவிட்டனன். வசிஷ்டர் கண்டு அக்கிளி
 யிற்பட்ட புழப்போற்றுடித்து ஒன்றுத்தோன்றாதவ
 ராகி உயிரைநீக்கிக் கொள்ளக் கருதிச் சுவணமலை
 மீதேறிக் கீழே விழுந்தனர். அப்போது முனிவாருக்
 குத் துன்பம் வாராதபடி பூமிதேவிகாங்கிக் கீழேகிட்
 டனள். இவியெண்ண செய்வதென வசிஷ்டர்புலம்பத்
 தனதுபுத்திரர் மனைவிமார்களுந் துக்கிக்க, மூத்த புத்
 திரானாகிய சத்தியின் மனைவியையேரொக்கி அம்ம! வயிற்றி
 லடித்துக் கொள்ளாதே நின்வயிற்றிலுள் கருப்பஞ்
 சின்னமாய் விடுமென முனிவர் தேறுதல் சொல்லிக்
 கொண்டிருக்கையில், அவள் வயிற்றிலிருந்து ஒரு பெ
 ருஞ்சூலினைக்கேட்டு யாருங்கலங்கிக்கொண்டிருக்கும்
 போது, நாராயணமூர்த்தி பிரத்தியட்சயாகி வசிஷ்ட
 டரே ! அக்குரல் உனது மகன் சத்தியென்பவன் யனை
 யியின் வயிற்றிலுள்ளபுத்திரனுடையது, அவன்கருணை

கீத்யாகிய கண்ணுதற்பெருமானிடத்தில் மிருத்த அன்
 பனாய் எனக்குச்சமானமாவனாக கிளங்குவனெனச்
 சொல்லி விண்ணுகினர், சிலராளிற்கெல்லாம வசிஷ்ட
 னுக்குப் பெளத்திரன் பிறந்தனன். அக்காலத்தில்
 அசுரூரி லீறத்தமழை பொழிந்தது அக்குழந்தைக்
 குச் சாதகரும முதலிய முடித்துப் பராசரனெனப் பெ
 யர்வைத்து வளர்த்து வந்தனர். ஒருநாள் அச்சிறு
 வன் தாய்மடியிலிருக்கையில் அவள் முகத்தினைக் கா
 க்கி அம்ம! கீமாங்கலிய மிழந்திருப்பதற்குக் காரண
 மியாதெனக்கேட்டு, நடந்த விருத்தாந்தத்தைவெல்லா
 முணர்ந்து முனிந்து இவ்வுலகத்தினை விப்போதே வெ
 ித்து விடுவேனென வசிஷ்டர்கண்டு அப்பா குழை
 தாய்! அசுரர் கொடுமைக்கு உளகமென்னசெய்யும்.
 கீ, திவ்வியதேஜோருபமாய்ச் சிவபெருமான் திருக்
 கோயில் கொண்டிருக்கும் திருவேற்காட்டினை யடை
 வாயாக. அத்தலத்தில் நானும் எனைப்போன்ற பல
 முனிவர்களும் தவமியற்றிப் பலசித்திகளை யடைந்
 தோம். சித்தர், கின்னார், இயக்கர், தேவர்பவர் அத்த
 லத்தினகிட்டு என்றுயிரியாதுவரழ்வரென்றனர். கே
 ட்ப்பராசர் அக்கணமே தன்பாட்டனாரிடம் விடைபெ
 ற்றுத் திருவேற்காட்டினையடைந்து வேலாயுததீர்த்தத்
 தில்புத்தகார்தகாயகினைப்பூசித்து அதற்குவடபாலில்
 கன்பெயரால் * பராசரனைகொண்டுயிரிதிஷ்டித்து

* இவ்விஷயம்மூலயத்தின் வெளிப்பாடுகளில் வடக்கே
 இருக்கிறது.

“ஆரணமுடிவாய்நின்ற வையனேசரணந்தாய
 பேருணர்வாகிரீடும் பிஞ்ஞகாசரணநர்வாய்
 வாரணவுரிவைபோர்த்து மன்னுயிர்க்குயிராய்வாமும்
 தூணசரணமெர்தாய் புண்ணியசரணம்மால்”

எனத்தோத் தரித்துநிற்க, காமதகனனான கண்
 னுதல்கண்முன்வந்தாழ்வாவி நீயொரு அரக்கதயாச
 யென்று வளர்த்து மொது எண்ணத்தினைப் பூர்த்தி
 செய்து கொள்ளக் கவாய், உனது தந்தை தன்
 கார்பிமாருடன் என்னை முழந்திருத்தலை நோக்குவாய்
 அவரயாரும் கண்முத்திபடைந்தனர். நீயுண்டாக்கிய
 இவ்விலங்கத்தினைப் பூசியபோர் எக்காலத்தினும்பகை
 வரின்றி வாழக்கடவொனக்கூறி பெமுந்தருளினர்.
 பரமசுடர் அங்கனமேமாய்கம்வளர்த்தி அசுரகணவரைபு
 காசன்செய்து தனது விரதத்தினை முடித்து ஆனந்தம்
 கொண்டு தன்னிருப்பிடஞ் சேர்த்து சிவபக்த சிரோ
 மணியாய் வாழ்ந்துவந்தவர்.

பாச்சரக்கருக்க முந்திய.

திருவாழிச்சுருக்கம்.

தவனநிறணிந்த தண்ணளி யுடைசெய்யோடு பூருவ
 காலுர்கன்னிடி புதுபுலுபூரக்கிரம சாயியாய் வரமுக்க
 டிவாரந அரகனிமித்தமாக விண்டுவானவர் கருடனின்
 மேலேறி வந்து அனேகமாயிரமான அம்புகணிக் கைவ

முனிவராகிய தீர்த்தியின் மீது வேறுதலும் அவையனைத்து மம்முனிவர் மீதிற்பட்டுத் தூசாயினவுடன் அதிககோபமுண்டு, அனேகமாயிரமான அசுரர்களை அரைநொடியில் அதஞ்செய்யத்தக்கக் கோடிநூதியப் பிரகாசமான தனது சக்கராயுதத்தினை முனிவர்மீது எயினர் அது முனிவர் திருமேனியிற் பட்டுக் கூர்மயங்கிக் குப்புறக்கீழேயிழுந்தது. இதைக் கண்ணூற்ற நாரணன் மிக்க விசனமடைந்து புத்தக்களத்தி னின்றுத் திரும்பிப் பாசகறயிற்சார்ந்து இரவும்பகலுந் தக்கமுற்றுச் சமீபத்திலிருந்த தேவர்களை நோக்கி ஐயன்மீர்! இது காறு மென்னிடத்தி லிருந்த சக்கர மொழிந்தது. கொம்பில்லா மாடுபோலாயினேன். இனிவேறொரு சக்கரம் அடைவதற்கு ஒரு சூழ்ச்சி தேரன்றுகிறது. அஃதென்னவெனில்? முந்தியொருகாலத்தில் சூலந்த ராகூரன் பெருநட்டு உண்டாக்கி அவனை யறித்த சுதரிசன மென்னுஞ் சக்கரமொன்று, அகண்ட சச்சிநானந்த கனிபூதனாகிய நமது ஆண்டவன் சிவபெருமானிடத் திருக்கிறது. நானவரைப் பூசித்தவணங்கின் கருணாசாலியாகிய கண்ணுதல் கருணைசெய்தனிப்பர், அப்பெருமானை யேத்தியன்றே அனேகர் தாங்கள் விரும்பிய வரங்களை யெல்லாம் பெற்றார். நான் வைகுண்டம்பெற்று வாழ்வதும் அவர் கடைக்கணிப்பாலன்றே. அப்பெருமானிச்சையின்றி யொரு அணுவுமசையாது. என்போன் றூர்கட்டுச் சிவந்தஞ்செயலில்லை. நானிவ்வுலகத்தினைக் காத்துவருதலும் அவ

ரணுக்கிரகத்தினால் அல்லவோ? அவர்பால்சென்று நம்
மெண்ணத்தினைப் பூர்த்திசெய்துகொள்ளலாம், அதற்
குறியதலம் அகிலலோகபூஷணமாய் விளங்குந் திரு
வேற்காடேயாம். வயின் நாபெல்லோருஞ் செல்
வோமெனயாவரை மழைத்துக்கொண்டு வேதவன
மடைந்து, தான் பன்றியாய்ப் பவாகந் தேடியுங்
காணாத பவனமால்வரை போன்ற வெம்மாலை முனி
வர்கள் ஓராயிரஞ் சதுர்புகம் பூசித்த வுத்தபுனைத் தரி
சித்துப் பரவாமடைந்து உருத்திராக்கமால் பூண்டு,
கரியாலீயீது வெண்மைபானமேகம் படித்ததுபோல்
தன்மேனி முடிவதும் விபூதி தூளனஞ்செய்து கொ
ண்டு வாபுதிசையில் செவலிங்கம் தாபித்துத்தேவர்கள்
சமீபத்திலிருந்து வேண்டிய வபகரணங்களை எடுத்துக்
கொடுக்கச் சோட சோபசாரத்தடன், சிவசகஸ்
திர மந்திரமுச்சரித்துப் பூசித்துப் பின் வேதநாயக
னாகிய சிவலிங்கப்பெருமான் நிருவடியில் ஆயிரந் தாம
வர மலர்களைக்கொண்டு மலரொன்றினுக்கு மந்திர
மொன்றுசொல்லி யருச்சினை செய்து வருடாகயில் சிவ
பெருமான் அவ்விண்டின் அன்றினை யாவருக்குந்
தெரிவிக்கும் பொருட்டு அவ்வாயிரமலரினொன்றினை
மறைக்க,வொரு மந்திரத்திற்கு ஒரு புட்பங்காணாதவ
னாகியபுடனே தாமரை மலரைப்போன்ற தன் கண்
னொன்றினைப்பிடுங்கி யருச்சினை புரிந்தவுடன், உடாச
கரயன் வெளிவர விண்டுமுர்த்தி தன்னைமறந்து கைத்

• இச்சிவலிங்கம் எண்ணபாணியத்தி லிருக்கிறது.

திருவேற்காட்டுப்பிராணம்.

நாடிக் கிழிபாவதாம் வீழ்த்தெழுந்து நெடுகருகி நின்
புவனங்கி.

“போக்குவர விரண்டுமில்லாப் பூரணகாரண சா
ணம் புவனமெல்லா, யாச்சியளித்தழித்தடைவெட்டுக்
கியருள் புரிந்தகலா வலமதிதவ்வை, சோக்கி யெடுங்
கிய உலகந்தீர மீளப்படைத்தனுக்க ணுகர்ச்சியாகி,
நாக்கியவற்றினுக் கியன்றதனு கரணமளிக்கு மெக்
தாய் சரணமாமால்.”

எனக் தோத்தரித்து எந்தையே! இன்று என்
சண்ணினத் தேவரீர் சரணத்தில் அருச்சனை செய்
ததனால் இன்றுமுத லடியினுக்குக் கண்ணன்
என்னும் பெயர்வழங்கி வருவதாக. இத்தலத்தினுக்
கண்ணபாயைமன யாருமழைக்கக் கடவர்கனக்கிச
ட்டுக்கொள்ள அங்ஙனமே யாகுகவெனக் கருணை செய்
யது, அருமையான சக்கரமளித்து அந்தர்த்தான மா
யினர். அவ்விண்டுவுடன் வந்தவர்களுள் ஆதிசேடவ்
திருவேற்காட்டினடந்த மகிழ்ச்சிகளைக் கண்டு வியப்ப
டைந்து தனது குலமாகிய பாம்புகள் இத்தலத்திலொ
ருவரையும் கடிக்கப்படாதென்றும் ஒருக்கால் யாவ
ராகிலு மிதிக்க அத்துவாய் சகியாத கடித்தாலும்
ஸ்வமேதக் கூடாதென்றும் கூறி விண்டுவுட னேகி
என். இவ்வின்றி பூசுத்த லிங்கத்தினை வணங்கும்பொ
ருட்டு இத்தலத்திலொருதினந்தங்கினைபேர் அவர்பலசெ
ன்மங்களிற்செய்த பாவமனைத்துமொழியப்பெறுவர்.

திருவாழ்க்கருக்கறப்பின்பு.

அநுத்தியசர்சருக்கம.

சிவபக்த சிரோணிசனோ 1 பிரமபுத்திரராக்ய
 சாரதமுனிவரொருநான் இயமலையினிடத்துள்ளவாம்
 வல்ல வெமதுசிவபெருமான் பிருமணவைபலத்தினைத்
 தரிசிக்கும் பொருட்டு ஆகாயவழியே செவ்வகையில்
 கிட்டகிரியான்தொரு மானிடவடிவங்கொண் டெதர்
 வந்து வணங்கியுபசாரஞ் செய்து, முனிவர் மீயிட்டு
 கோக்கி, கிந்தையே தேவர்கள் பலருமுள்ள புகழ்
 தரைக்க வென்மலம் புறங்குகின்றது. சிவனக்குப்
 பம்பகையாக உபசாரஞ் செய்தமையின், அநாத யன்
 னிடத்திற் செவ்வாமற்போக மனமில்ல அசாஸ்த
 பகபதியாகிய பாமேச்சகான் பாதேவருடய தன்
 னிடத்தினிருந்து கொண்டிருத்தலினாலும், சூரியசர்
 திரர்முதலிய கிரகங்கள் தன்னைச் சூழ்ந்து வருகலி
 னாலும், தனக்குமேலுயரமான மலையொன்று மில்லை
 யென்பொன்மலையானது இறுமாப்படைந்திருக்கிறது.
 தேவர்கள் பலரு மதனையே புகழ்கின்றார்கள். இதற்
 கேற்ற பரிசாரத்தினை நீதேடிக்கொள்வாயெனக்கறித்
 தன்வழியே யேகினர். இதைக்கேட்ட கிந்தியமலை
 பொன்மலையினு பொருமை கொண்டு ஆகாயமுகட்டு
 வளையிலூயர்ந்து சூரியசர்திரர்கள் விண்ணிற் சஞ்சரி
 க்கவொட்டாதபடி தடுத்தான்றது. இதனாலகத்
 திற் பகசீரகில்லாமற் போகவும், எக்காசியங்களு நிக
 ர்த்தற் கேலாமற் போய் விட்டது இதனைக்கண்ட
 தேவர்கள் இந்திரனிடம் போய் முகநயமிட அவர்

பிரமாவிடத்திற் சென்று கூற, அவர் ஆலோசித்து உடனே கண்ணுதலெழுந்தருளியிருக்கும் காசித்தலத்திற்குச் சென்று, அருந்தவமுனிபாகிய அகத்தியரைக் கண்டு, தபோதனரே! நீருடனே தென்றிசையைநாடி விர்தியமலையின் செருக்கினை யடைக்கிவரக் கடவா யென்ன, முனிவர், நான்முகத்தேவே! முத்திக்கேது வாகிய இக்காசித்தலத்தினை யெங்ஙனம் பிரிவேன்? விசுவேசர்தரிசனமின்றி யெங்ஙனமுய்வேன்? எனச் சொல்லித் துன்பமுற, பிரமன், குறுமுனியே! அஞ்சற்க! இப்போது நீசெய்யப்போகுவ காரியம் விண்ணுலகத்தினுக்கும், மண்ணுலகத்தினுக்கு முயகாரமாகும். அன்றியுந் தென்றேயத்தில் வடமறைக்கா டென்னுந் திருவேற்காடுண்டு. அது இக்காசிவினுமேம்பட்டது. அங்கெழுந்தருளியிருக்கு நிகமேசு! பெருமானிடத்து, தேனிணுமிக்கத் தித்திப்பாகிய தமிழருமையினையுந் தெரிந்து கொள்ளலாமெனச் சொன்னவுடன், அகத்தியரானந்தங்கொண்டு பிரமனிடத்து விடையேற்றுத் தென்றிசைநோக்கி வரக்கண்ட விர்தியமலை ஓ! ஓ! இம்முனிவரொழுகடலை யேப்பாபிட்டவரெவப் பயந்து தன்வடிவத்தினைக் குறுகிக்கொண்டு எதிரிநீந்து பலமுகமன்கூற, முனிவர் ஏ மலையே! நான் தேவதாகமஞ் செய்யும் பொருட்டுத் தென்றேயம் போகிறேன் திரும்பிவருமளவும் நீயிங்ஙனமே யிருக்கக் கடவையெனத் தனது உள் எங்கையினை அதன் முடியேல் வைத்துப் பாதாளம்

வரையி ள்ழுத்திஈட்டுத் திருவேர்காட்டினை யடைந்து,
மந்தாவினிதீர்த்தம் படிந்து, விபூதி உருத்திராக்கம்
பூண்டு, பிதிர்த்தநரப்பணஞ் செய்து வேலமரத்தடியி
லிருக்கும் விமலிணப்பணிந்து, சசானதிசையில் தன்
பெயரால் * அகத்தியலிங்கம் பிரதிஷ்டித்துப்பின்னர்
வேதநாயகிணரோக்கி,

“அய்யிருபுயத்தபோற்றி யாறணிசடிவபோற்றி
செய்தவழ்சூருமென்கூத்த னேரிழைபாகபோற்றி
மொய்புலனடக்கிவீங்கா மும்மலங்கடத்தோர்க்கென்றுஞ்
செய்யபங்கயத்தாணவ்ருஞ் செவ்வனேபோற்றிபோற்றி.”

எனத் துதித்தமாத்திரத்து, உமாநகேச்சுரன்
மூர்த்தியாய் முன்னொழந்தருள, அகத்தியர் சாஷ்டா
ங்கமூரகப் பணிந்தொழந்து அரகரசங்கரசதாசிவா !
எனது குலத்தில் பிறந்தவர் யாரும் சிவசம்போ என
மொழியினை நிமிடமேனா மறவாதிருத்தல் வேண்டும்.
விபூதி உருத்திராக்கத்தினை பெக்காலத்தூர் தேகத்
தினைஈட்டு நீங்காதபடி தரித்திருக்கவேண்டும். சிவ
பெருமானை நினைபாதபுத்திரன் எனதுகுலத்திற்பிறவா
திருக்கவேண்டும். ஒருக்கால் பிறந்து ஈட்டால் உட
னே பிறக்கவேண்டும். அனாதியே தென்றேயத்தில்
நினைத்துள்ள தமிழ் மொழியினை நான் மேலுமேலும்
வுளர்த்தல் வேண்டும், வடமொழிவேதம்போலத் தெ
ன்மொழிவேதமும்நினைபொரவேண்டும். தமிழில் மந்தி

* இவ்விலிங்கம் அயனம் பாக்கத்திலுள்ள எட்டுவிக்கங்களி
லொன்று.

ரம் செயிப்போர்க்கெல்லார் தண்ணநுள் காக்கவே
 ண்டுமொ வேண்டிக்கொண்ட மாத்திரத்து அங்ஙன
 மேயாகுவெனவருவிச்செய்தர் தத்தானமாயினர்.

அநுந்தவத்து அகத்தியமுனிவர் அழகிய திரு
 வேற்காட்டி லமர்ந்திருக்கையில், இராமமீடவியிட
 த்தே எல்லாம் வல்லபாசிவாமிசுபுலிநீர்த்துத் திருநா
 மகோந்ரவமொத்தேவர்களும், முனிவர்களும் மொ
 வதனைக் கேள்வியுற்றுத் தானுமங்குப்போயர் போ
 தனர். உலகத்தினிடத்துள்ள அனைவருமேககால்கி
 இராமமீடச்சாரமீட யடைந்தவுடன் வடதிசை நாமுக்கு
 தென்றிசையுயரத் தேவர்கள் கண்டு பயந்து திரி
 யாகுகிய சிவபெருமானிடத்தி முறையிடர் கலாந்
 கருணைகூர்ந்து, சிவராஜ்யோகச் சொல்லாகிய அகத்
 தியமுனிவரை யழைத்து, முனிவரே! உலகங் கீழ்போ
 ளாகிறது இது சமமாக வேண்டியாயின் நாளை தென்
 ற்கைக்குப் போதல் வேண்டும். எனக்குச் சமாள
 மானவன் யன்றி வேறில்லை. சேய்ப்போதே பொதிய
 மீட்குநர்சென்று ஸ்ரீயினைச் சமமாக்கக் கடவாயென்
 றனர். அகத்தியர்கேட்டு அதிக வியாகூலமடைந்து,
 அப்பரின! இத்தனைக் கோடானுகோடி உயிர்கள் தே
 வரீர் திருக்கல்யாண சந்தாதத்தினைத் தரிசித்தி, ஆணந்
 தங்கொள்ள பாசியாகிய நானொருவன்மாத்திரம் கா
 னுதிருக்கும்படி கேரிடவேண்டுமோவென்ன, கலாமி!
 முனிவரையார்த்து கூன்பி வியசனப்படவேண்டாம்
 உனக்கு மிகப்பரியமாகிய திருவேற்காட்டில் உமக்கு

பாது திருக்கல்யாணக்கோலத் தரிசனங்ராட்டி அக்
 கோலத்தடன் அத்தலத்தி லெந்நாளுமெழுந்தருளி
 பங்குனிமாதத்தோறும் திருக்கல்யாண பகோர்ச்சவங்
 கொண்டருளுவோபென்றனர். கேட்ட சூம்பழுவீவர்
 ஆனந்தங்கொண்டு விடைபெற்றுப் பொதிகைமலை
 யடைந்து பூமியைச் சபமாகிறுத்தினர். பின்னர் திரி
 நேத்திரதாரியாகிய சுவாமியானவர் இராமயகையினிட
 த்து அவங்கரித்துள்ள ஒருமணவரையிலிட்டிருந்த ஆக்
 திரீவரீடிசைக்குச் சமீபித்தவுடன், பேண்பால் கொ
 ணர்க்கு திருவடியினை யடைந்ததுடைத்து அருச்சுனை
 மைய்தவுடன் பீடத்தின்மீது எழுந்தருளியிருந்தனர்.
 பிராதிதேவர்கள் தங்கள் தங்களுக்குரிய ஆசனத்தி
 லிருந்தனர், அச்சயத்தில் அகிலலோகங்கட்குந்தா
 யாகிய பார்வதியம்வாயாருக்கு பஞ்சனகீராட்டி காம்
 றோக்கி, கூந்தர்கோதி, மலரணிந்து, பட்டாடைபு
 த்தி, கண்ணிற்கஞ்சனந்தீட்டி, காதிந்நேடுசேர்த்து,
 சட்டிக்கட்டி, பற்பலகலன்களைத்தரித்து, இலட்சம்
 பக்கத்திலடங்கிய மேந்த, அரம்பை சாமரையிட்ட,
 சத்தகன்னியர் சிவிகைதாங்க, மணப்பந்தரி லெழுந்
 தருளச்செய்து சுவாமீக்குச் சமீபத்தி னுட்காச்செய்
 தனர். பேண சாந்தம், தூபம், மஞ்சளம், மலர்கொ
 ணர்க்கு பெருமான் திருவடியினை கிளக்கிப் பேரந்நி
 யருச்சுணியுரிந்து ஒருபுறநிற்க, சதுர்முகன்சடங்கினைக்
 கோயப்படி நிறைவேற்ற, பலவாத்தீடமுழங்க, மாதர்
 நடனஞ்செய்ய, பங்கா மெங்கனமுழங்க, பார்வதி

யார் திருக்கரத்தினைப் பரமசிவன் திருக்கரத்திற்கேர்த்து, இப்பெண் மணியினைத் தேவரீருக்கு அளித்தனமென மலையமன்னன் சொல்லினர். அப்போது அமரர் மலர்மாரி பொழிந்தனர். அர! அரவென யாநுமாரவாரித்தனர். உடனே சிவபெருமான் தேவியுடனே இடபவாகனமேற்பிப்பிரமாதியர்சூழ, வேதபாராயணம் கீம்ம, பல்லாண்டு பர்ப்பாட, திருவேற்காட்டில் வந்திறங்கி கல்யாணசந்தரராய் விளங்கினர், தேவமாதர் தட்டினையேந்தி ஆலாத்தி சுழற்றினர். விண்ணவர்கள் ஆரவாரித்தனர் அக்கணமே பொதியமலையினின்றும் அகத்தியர்வந்து வணங்கித் தரிசித்து ஆடிப்பாடிப் பலவாறு தேரத்தரித்து இக்கோலத்துடனே எந்நாலும் இத்தலத்திலே எழுந்தருளி யிருக்கும்படி வேண்டிக்கொண்டு விடைபெற்றுப் பொதியமலக்குச் சென்றுசிரதிதினம் வந்து ஒருமுகூர்த்தநேரங் தங்கிப்போய்க் கொண்டிருக்கின்றனர்.

அகந்தியச்சுருக்கமுற்றிற்று.

ப ர ச ர ர ம ச் ச ரு க் க ம் .

சிவஞானத்தபோதனர்களே! பிரபலவைதிகசிகாமணியாகிய திருகுமுனிவர் கொடுத்த சாபத்தினால் விண்டிழர்த்தி யானவர் சொமதக்கினிக்கும் அவர்முனை விவிரேணுகைக்கும்புத்திரானுப்பிறந்த பரகாராயர் ஒரு காலத்தில் அவர்தந்தையின் கட்டளையின்படி தாயின்

நிலையின யறுத்துத்தள்ளி வாழ்ந்து வருகையில், செம
 தக்கினி காட்டி நஞ்சுச்சென்று தவஞ்செய்ய அவர் தலை
 யைக் கார்த்தவீரியார்ச்சனன் அறுத்தெரிந்தனன். இந்
 தனைக் கேள்வியுற்ற பரகராட்சர் கோபங்கொண்டு அரசர்
 குலங்களை யெல்லா நாசஞ்செய்யவேண்டுமெனக்கருதி
 புகழோங்கிய * பூதேஸ்வரத்தலத்திற்கு ஈசானதிசை
 யில் தெய்வமணங்கமழு நந்தவனஞ்சூழ்ந்த திருவேற்
 காட்டினையடைந்து, மந்தாகினி தீர்த்தத்தில் மூழ்கி,
 விபூதி உருத்திராக்ஷம் பூண்டு, வேலமரத்து மூலத்தி
 லெழுந்தருளும் விமலாகிய சிவபெருமானை வணங்கி
 கிழக்குத்திசையில் வானியொன்வெறடுத்து, மேற்றிசை
 யிற் கோயிலொன்றுண்டாக்கி அதில் தன் பெயரால்
 ஒரு சிவலிங்கந்தாபித்து மலரிட்டருச்சனை புரிந்து பல
 நாள் தவசுசெய்துகொண்டிருந்தனர். ஒருநாள் காலை
 விழுந்துநித்தியகடன்களை முடித்துக்கொண்டு, பாஸிந
 திக்கரையில் சந்தியாவந்தனஞ்செய்துகொண்டிருக்கை
 யில், திருவேற்காட்டுநாதர் மனைவியுடனும், புத்தி
 யர்களுடனும் பஞ்சமர் வேடந்தாய்க்கி மாமிசத்தினை
 யேந்திக்கொண்டு குறுந்தடிபிடித்துச் சமீபத்தில் வந்
 தனர். தவசிகண்டு கைச்சாடையா எப்புறத்தே யொ
 தங்கிப் போம்படி சாடைகாட்டினர். அச்சாடை
 யினைத் தெரிந்துகொள்வாதவர் போலச்சுவாமி சமீபத்
 தில்வந்துவிட்டனர். மாமிசத்தினைத்தின்னும் அட்பாவி!
 பாவி! கிட்டவாராதே! வாரதேயென்று பரகராட்சர் சொ

* பூலுருத்தவல்லிக்கு வேருருபெயர் பூதேஸ்வரம்.

ல்லிக்கொண்டிருக்கையில், காய்கள் மேலேவந்து வீழ்ந்து கடிக்கவாய்ப்பித்தன, இரண்டு பஞ்சமாய்ப்பிள்ளைகளும் இரண்டிகாங்களைப் பிடித்துக்கொள்ள நேருங் கினர். அப்போது அம்மையார், சீயாட்சக்கியாசியா? வைதிகை? சாற்றுமென்றனர், நான்யாவனுமீனுமா ருக. நீங்கவென்னைத்தீண்ட வேண்டாம், தேவடும் வநுமென்று பரசராமன் சொன்னவுடன் தேவடமுனக்கா? எங்கட்காவரும், சீயிராமனை? வேறுசாதியா? உன்னைப்பார்த்தால் எங்கள் குலத்தவனைப்போற் காணப்படுகிறாயென்று சுவாமி சொன்னவுடன், ஏபென் டே! நான் சமதக்கினிமுனிவர் புத்திரன் அத்தகைய என்னை யங்கள் குலமென்ன விறுமாப்பாடன் பிப்பகிறு யென்ப பரசராமன் கூற, அடாதவசி! சமதக்கினி மகனெனச் சொன்னதினாலேயே எனக்குப் பற்றக்கா னாகிட்டாய், உன் தாய் இரேணுகை என்மனைவிபி லத்தி வதிகப்பிரியமாக விநுத்தவென்று சுவாமி சொ ல்லவும், பரசராமன்கேட்டு மனங்கொதித்து அடா சண்டாளா! நீ யென்னசொன்னாய் நின்னாவ யறுப் பேபென்றனர். அப்போது சுவாமி இராமனைநோக்கி நீ தாயைக்கொன்றவன், சுற்றத்தாரைத் தூஷித்தவன் யடனே தண்டிக்கவேண்டும். என்னைவைத யன்னை சிவனே தண்டிப்பன் என்றுகூறி காய்களை யடிவேற்றி ஓட்டினாலெறிய அதனைத் தண்டினு லிராமன் நடுத்தலக் கொண்டு சுவாமியினையும் புத்திரர்க்கோயும் நன்றாகப் புடைத்தனர். சுவாமிகளுக்கோபபிரசுர்து நகர்க்காக்

கடிக்கச் செய்து பிள்ளைகளைவிட்டு ஊண்டுகொண்ட
யும் பிடிக்கச் செய்தவுடன் கோபமுண்டாகி யரு
மல்லுயுத்தஞ்செய்ய வார்பித்து யருச்சொகா பர்
துக்கி மேலேயெறிந்து, ஒருவரையொருவர் மேர்தி
யடித்துக் கொண்டிருக்கையில், சுவாமியா சுவாமி
யைப்பார்த்துக் கண்டாடைகாட்டிக் கோபஞ்செய்ய
வேண்டாம் பரசுராமனொருக்கா ஶீறந்துவிட நேரிடு
மென்று குறிப்பிக்க, சுவாமி மெல்லமெல்லப்பூரட்டி
மெதுவாயடிக்க முனிவல்பயந்து நாமின்று இவனா
ஶீறந்து கிடுவோமென வெண்ணிர் சுவாமியின் மார்பி
லோங்கி யொருகுத்துவிட்டனர். சுவாமி கோபித்துக்
கொண்டவர்போ னடித்து அவனைப்பிடித்துச் சிறிது
பிசைந்து உருண்டையாக்கிக் காலாற்றுக்கி யாகா
யத்திலெரிந்தனர். பரசுராமர் நெடுந்தூரஞ்சென்று
பூமியில்விழச் சிறுவரிருவரும் கைகொட்டிச் சிரித்
தனர். நாய்கள் மேலேவிழ்ந்து கவ்கின. மூர்ச்சை
யாகவிழ்ந்த அவர் முகத்தில் தென்றற்காற்று வீசிய
வுடன் சிறிது தெளிந்து மனதி லிந்தப்பிரகார மென்
னுவராயினர். அத்தோ! என்ன அல்லலுற்றேன்.
என்ன அவமானமடைந்தேன். உயர் குலத்திற் பிறத்
தேன். நல்லநெறியினை யனுட்டித்தேன். தந்தையிடம்
வேதங்களையெல்லா முணர்ந்தேன். உலகமேசத் தா
கையக்கொன்றேன். தவஞ்செய்துகொண்டிருந்த என்
றந்தையை யொருவன் கொல்லப் பார்த்திருந்தேன்.
இப்போது இப்பஞ்சமனா ஶடியுண்டு மூர்ச்சையடைநீ

தேன். இத்தகையவெனக்கு உயிர் நீங்குகாலம். வர
 னில்லையே. என் சென்மழு மொருசென்மமோ! சிவ
 னைச் சிந்திப்பவருக்கு இத்தகைய அபாயம்வரலாமோ
 அடியார்கட்குத் துன்பம் வராதென்று சொல்வது
 பொய்த்தாய் போச்சோ? பிறனித்ததுன்பத்தினை யொ
 ழித்தலால் உருத்திர னெனவும், சுகத்தினை யண்டாச்
 சுகதலால்சம்புவெனவும், நன்வாயைச்செய்தலால்சங்கர
 னெனவும் பெயர்வாய்க் திருக்கின்றமை தீர்ப்பாகியி
 னிடத்தில் முன்னினையால் பிரயோசன மில்லாமற்
 போய்விட்டதோ? ஆயினும் எத்தகையதுன்பம் வரீ
 னும் அப்பெருமான் றிருவடிமலர்களை யொருபோது
 மறவேன். திருவேற்காட்டு நாதனையே தியானஞ்செய்
 வேனெனச் சிந்தித்துக்கொண்டிருக்கையில், பரிபூரண
 னான பரமசிவம் பார்வதியுடன் திருநாமாருஞ்சூழ்வெ
 திர்வந்து பரசராமனைக் கையாடுகித்து மன்மதவடி
 வாக்கி அன்ப! நினக்கு வேண்டும் வரம்புதென?
 ஐயனே! ஆராலுமறிதற்கரிய நின்றிருவடியை யின்று
 நான் காணப்பெற்றேன். அடியேனை யொருபொருட்
 டாய் மதித்து காணத்தில் வந்து காட்சித்தீர் என்
 புண்ணியமே புண்ணியம். நான் தெரியாது செய்த
 பிழையினைத்து மன்னித்தருளவேண்டும். என்றந்தை
 ளையக்கொன்ற கார்த்தவிரியார்ச்சுன னிருபத்தொரு
 தினைமுறைவரையில் நாசஞ்செய்து அவர்களிரத்தத்தில்
 நான் தருப்பிணஞ் செய்தல் வேண்டும். நான் பூசித்த
 இந்தப் பரகாமலீங்கத்தினைத் தரிசித்தவர்கள் புத்ர

பெயர்த்திரநுடனே வாழ்த்து மோட்ட மடையவேண்
மும். நானெடுத்த தீர்க்கத்தில் அமாவாசைதினம்
முழ்கினோர் மிகுந்த செல்வத்தினை யடையவேண்டு
மென்றனர். ஆண்டவன் அங்ஙனமே யாதற்கவெனக்
கூறியிவலிங்கத்தி லார்ந்த நுளினர்.

பாகராமச்சருக்க முர் தீர்வு.

அடிமுடி தேடிய சருக்கம்.

சிவாக்கிரயோகர்கள்! பண்டைய காலத்தில்
சிற்சில முனிவர்கள் தங்களுக்குண்டாகும் சன்மத்
தினை யொழித்துக் கொள்ளும் பொருட்டு பிரயாண
நோக்கி கெடுங்காமல் தவார்ப்பிரிந்தனர். பங்கையன்
வெளிப்பாட்டு முனிவர்களே! நீங்கள் கொண்ட வெண்
ணமிக வரியது. அது உங்கட்குச் சித்திக்கக் கவண்டும்
னால் அழியாத புகழினிற் பெற்றியுங்கு மலறக்காட்
டிணையடைந்து, மாதொருபுகளை மாறிட்டருச்சனை
புரிதல் வேண்டுமென்றனர். அம்மொழிகேட்ட முனி
புங்கவர்கள் பூவைமாநகரினுக்கு வடசிழக்கிலுள்ள
திருவேற்காட்டிண யடைந்து, வேகதீர்த்தம் படிந்து
விழுதியுருந்திராக்கம் பூண்டு, விநனிதமானமலர்களைக்
கொண்டு வேதநாயகனை யருச்சித்துப்போற்றி, காந்த
நாயகனுக்குச் சமீபத்தில் வடக்குத்திக்கில் ஒரு சிவலி

பூவையென்பது புகிருந்தமல்லி.

ங்கமெழுந்தநூல் செய்து வணங்கிப் பல்வாழ்மற்று
மறல்பயமின்றி வாழ்ந்தனர். கவேத எனப்பவன்
அதற்கருகிலொரு சிவலிங்கத்தினைத் தாழ்த்தி நமன்
பயமின்றியிருந்தனன். மரக்கண்டேய முனிவரும்
இவ்விடத்துச் சிவலிங்க பூசைசெய்து காலன்றுன்பத்
தினைக்கடந்தனர். சாலங்காயனென்பவனுடைய பவு
த்திரனிநந்துவிட அச்சிறுவன் றற்கை ஒத்தாத்துப்
பூசித்து மாறுபடிபுத்தன் புத்திரனுக்கு உயிர்வரும்படி
செய்து கொண்டனன். இன்னம்பலேப சிவ்விடம்
பூசித்துத் தீர்க்காயிற்று என்று வாழ்த்தார்கள்.

முன்னொருகாலத்தில் சலாபிரானய முண்டாவி
உலகாணத்து முழுநிலிட்டது. சத்தியலோகத்திலுள்ள
சதுர்முகப் பிரமாவானவர் மறுபடியும் பூநியினைப்
பனமயபடி சிருஷ்டிக்க வேண்டுமெனக்கருதித்தன் னுல
கத்தினின்று மெழும்பி யெங்குள் சுற்றி வருகையில்
திருப்பாற்கடலில் அதிசேடன்பீது தூங்கிக்கொண்
டிருக்கும் திருமாலினைக்கண்டு அவரை நித்திரையினி
ன்று மெழும்பி நீயா? எனக்கேட்டனர். அவர்
நான் கிண்டு, உன்றற்கை, உலகத்தினை இாட்சித்து
வருபவரென்றனர். பிரமாதேட்டு நகைத்து இஃதெ
ன்ன வாச்சரியமாக விருக்கிறது நான் சிருஷ்டிகர்தா
வாகவிருக்க, என்சிருஷ்டியிலெல்லாம்மடங்கிக்கிடக்க
யாவருக்கு நான் றற்கையாகவிருக்க, நீ எனக்குத் தீந்
தையென்றதென்னை? எனவும், கிண்டுவுஞ்சினந்து இரு
வருமொருவருக் கொருவர் வாக்குவாதம் புரிந்து

செருங்கி யொருவர்மேலொருவர் அனேகமான பாணங்களைப் பிரயோகித்து வலகாணீத்து நடுநடுங்கியுத்தம் புரிந்து, ஒருவரை யொருவர் மேலேதூக்கி யெறிந்து, மல்லுத்தம்புரிந்து நீ பெரியன், நான் பெரியனெனக் கூறிப் பதினாறாம் வநுடம்புத்தஞ்செய்தனர். இங்ஙனம் போர் புரிவோர் மத்தியில் சோதி சொருபமாய்மங்கல ஹிக்காகாண சிவலிங்கமொன்று அண்டகோளகையின் முகமெங்கிழிபட வெழுந்து நின்றது. கண்ட ளி நவரும் பயந்து நடுங்கி யொன்றுத் தோன்றி தவறாகி ஓடித் தென்னை? நான் பெரியவன் நான் பெரியவனென நாயி நவரும் யுத்தஞ்செய்ய காக்குமேன்தோவொருநூர்த்தி நம்பி நவர் மத்தியில் தோன்றியதே. இது னடியினையும் முடிபிளவுப் காண்போமெனத் தங்களுக்குள் பேசிக்கொண்டு, விண்ணவானவர் பன்றி யருவமெடுத்துப் பாதாளவழியாக வாயிலெழுடந் தேடியும் அடியினைக்காணுகுடிகளினத்தாய் புறியின்றிது வந்து சின்றனர். பிரமன் அன்ன வழவெடுத்தி ஆகாயத்திற்பறந்து ஆவிரவருடந் தேடியுலுத்து சிறகுக் கெல்லா மொடிந்து திரும்பிக் கீழ்வந்து சின்றனர். இந்நவருமொருவரை யொருவர் பார்த்து நம்முடைய தன்மை மிகநன்றி யிருக்கிறது, நம்முடைய செருக்கெல்லா மொழிந்தது, ஆயினும் இன்னொருவ முயற்சித்துப்பார்ப்போமோ? என்றலோசித்துக் கொண்டிருக்கையில் ஆகாயத்தில் இருக்குவேதமானது தோன்றி, ஏ தேவர்களே! உத்தம வேதியர்களாலே துதிக்கப்படுபவன்

யாவன்? சூரியசக்திர் முதன்மையவைகளைப் பிரகாசிக்கச் செய்பவன்யாவன்? பெருங்கூட்டையாவாய்வாருக்கும் பெரும்பதமளிப்பவன் யாவன்? அவனன்றோ உங்கள் மத்தியலுதித்தவன், அவனன்றோ உங்கள் மயக்கத்தினைத் தீர்ப்பவன் என்றது. யகர்வேதத்தோன்றி, ஏதேவர்களே உங்களிருவரையர் தமது வலதுபக்கத்திலுமிடதுபக்கத்திலுந் தந்தோன் யாவன்? தகராகாயத்திலெழுந்தசூரியவகத்தில்தோயாதுயிர்தாயாதும் நன்றோள் யாவன்? அவனன்றோ உங்கள் மத்தியலுதித்தவன். அவனன்றோ உங்கள் மயக்கத்தினைத் தீர்ப்பவனென்றது. சாமவேதம் தோன்றி, ஏதேவர்களே! உங்களிருவருக்கும் வைகுண்டத்திணையுள், சத்தியவேகத்திணையு முண்டார்க்கக் கொடுத்தோன் யாவன்? முந்தாதிகூடும் மதிட்டித்துரிசின்மயருபமாக விளங்கிப் பிரபஞ்சத்திற்கு அதிட்டான முந்ததியாவிருந்து விளங்குபவன்யாவன்? கீளைந்தவுடனன்றான ததைக்கக் கீடையான சீதி தந்தருளுமவன் யாவன்? அவிஸினைத்தும் வரிபாடு செய்ய நின்றான் யாவன்? அவனன்றோ உங்கள் மத்தியலுதித்தவன், அவனன்றோ உங்கள் மயக்கத்தினைத் தீர்ப்பவனென்றது. மூன்று வேதங்களுஞ் சொன்ன மொழியினைக் கேட்டுக் கண்ணுதல் முந்ததிவெனத் தேர்ந்து இருவரும் பயந்து நடுங்கி,

முடிவிலா வின்பயான முதல்வனை சரணமுன்னாட்
கடுதகர்ந் தெய்யானேரைக் காத்தினை சரணங்காலன்

படிமிசைவீழக்காய்க்க பதாம் பரணம்பணி
வடியனொற்றிலாமை உகற்றினை சரணமாமால்.

எனத்தோக்கித்து நீர்க, சர்சிதாந்ததைய
சாய்பகிவன் எதிர்நோன்றி நீங்கள் கிழையும் வரமி
யாதென? பெருமானே! அறியாமையா னாங்கனிபற்
றிய போரினைத் தடுத்தாண்ட புண்ணிய சொருமியே
எங்கட் குடோலுமேலு மித்தகைய மயக்க மடிக்கடிவரா
மலும் சீதவாரி தெய்வமென்னும் கொள்வக நீங்கா
மலுமிருக்கக்கி நவபசெய்தருள வேண்டுமென்றிருவரு
மிதறஞ்சிந்த, சுவாமி அவர்களை நோக்கி, நீங்களிரு
வரும் நாரிகளி நும்பி கிழைந்தருளுந் திருவேற் காட்
பினை யடைந்து கம்மையாநர்சித்து அவ்வளத்தின் பா
ங்கர் சிவலிங்கமொன்று பிரதிஷ்டித்துப் பூசித்துப்
பழையபடிவங்கள் கொழிவர் பெற்று வாழக்கடவீர்
கனாக வுடகத்தில் தவம் சர்கியசம் யாகம் கிரதம்,
தர்ம முனிவயற்று லுண்டாகும் பலன், சிவலிங்க
பூசையா லுண்டாகும் பலனுக் ளீகார்கோடிசி லொ
ருகூறு மொய்வாது. எத்தகைய குலத்திற் பிறந்தவ
ரேனும் இலிங்கவாநர்சனை செய்வோர்க்குப் பாவமே
கிடையாது, எம்பயமுங் கிடையாது, கிண்ணார், கிஞ்
சையர், அசார், அட்சர், நால் வருணத்தோர் முதலிய
பெத்தகையரேனும் சிவாச்சரணியிலும், கிபூதி யுருந்
திராட்சத்திலும், யாருக்கிஷ்ட மில்லையோ அவர்கள்
சண்டாளன் வீட்டிலே நாயைத்தின்னு மவரைக்காட்
டிது மிழிவான > சன்மத்தினுமி பிறப்பர். ஆகலின்

உடனே சென்றுசிவபூசை செய்கவெனச் சொப்பி வறை
ந்தனர். அவ்வண்ணமே திருவேற் காட்டிற்குச்
சென்று மந்தாகினி தீர்த்தத்திற்ப்பாந்து விபூதி யாகத்
திராக்கும் பூண்டு வேதகேதாத்திரள் செய்து சிவலிங்கந்
தாபித்துத் திருமாள் என சீராட்டிப் புகித்து வேண்டிப்
வரம் பெற்றுத் தங்களுக்க மாடைந்தனர்.

அடிமுடிதேடிய சநுக்க முய்றிய்யு.

வலம்புரிசருங்கம்.

சீவகாநுண்ணிய முனிவர்களே ! அயோத்
திமா நகரினை யரசாட்சி செய்து வந்த சாரதசகா
வர்த்தியின் புத்திரனாகிய இராமர் இலங்காசி யதி
யாகிய இராவணனைக் கொல்ல யறாதுண்டாகிய பிர
மகத்தியினை யொழிந்துக்கொள்ளும் பொருட்டுச் சே
துவில் இராமலிங்கப் பிரதிஷ்டை செய்து புகித்துவரத்
தேவாதி தேவனாகிய சிவபெருமான்வெளிவந்து இரகு
ராரா ! கினைப்பிடித்துவந்த பிராகத்தி புள்ளை கிட்
டொழிந்தது. உணது அந்தியகாலத்தில் சிவகதியாடை
யும்படி வேதவணமடைந்து கம்மைப் புகிப்பாயாகவே
ணக் கட்டினையிட்டுக் கரந்தருளினார். இராமர் சிதா
பிராட்டியாடன் விமானமேறித் திருவேற்காட்டை
யடைந்து தேவர்கண்ட மடுளில் தீர்த்தாடி நிகமே
சனைத் தரிசனஞ் செய்துக்கொண்டு கரந்த காயகன்

கோயிலுக்குக் கீழ்ப்பாலில் * இராபோசலீக்கம் என
ஒன்று தாயித்து ப்பூசுத்துச் சிலநாள் வாழ்ந்து, அரிய
வாங்களை யடைந்து, அயோத்தியினர் றோந்து, பதி
னாயிரமான் டராட்சி செய்து பின்னர் சிவசுதி யடை
ந்தனர், சிலகாலத்திற்குப் பின் அவ்விராம புத்திரர்
கலிநாயகும் தமது தந்தை பால் திருவேற்காட்டு மகி
மைமையத் தெரிந்து இத்தலத்திற்கு வந்து னேததீர்த
தத்திற் பட்டிந்து னெதகாயகளைப் பூசுத்துச் சிலநாள் தவ
ஞ்செய்து கொண்டு நுந்து பின்னர் தங்கள் பெயரால்
ரஞ்சுதிற் ப. பெளவம் னீவவன் னிங்கவிமனவந் தாயித்
துப் பூசை செய்து உயோத்திக்குச் சென்றனர்,

முன்னொரு காலத்தன்னில் நான்முசனும், நாரண
னும், இத்திரனும் மற்றைய கேவநாமுடி அகர் தம்
கட்குச் செய்ய முபத்திரவத்தினை கீக்கிக்கொள்வதற்
குபாயவெய்யடி வெளச் சீர்த்தித்துத் தங்கள் காரியஞ்
சிக்கிவெய்யும், அகர் தந்திர மழீயவமெண்ணி மந்தா
கிரிக் நானென்று மாடிவளையி பூசுத்து வநுக்கையில்,
தேவர் பெருமான் தெரினந்தத்து, தேவர்களே ! நீளிர்
நினைத்த காரியம் நினைபெறக் கடவதாகவெனவாழ்த்து
தானாக தன் பத்தினியமாக அந்த முத்தாகியி னொரு
பாங்கர் ஒளியம்பலதீட்டி யிருந்தவொரு மண்டபத்தி
லொருத்த நாரி வேடிந் கலாகப் பார்த்து வநுக்கையில்
ஒருபக்கச் சில் ஏழுகேரடி மகாமக்சிரர்கள் சூழ கிரு

* இவ்விலக்கம் பெருமாகாத்தி விருக்கின்றது.

0 இவ்விரண்டு விலக்களும் கோயம்பேட்டி விருக்கின்றன.

பிரணவ மணுவீணக்கண்டு இவை யென்னவெனப் பார்
 வதியார் கேட்க, சுவாமி, பெண்ணே! இவ்விரண்டு
 மணுக்களே வேதாசுவாசுர ஞர்பத்தி யாகிறதற்குக்கா
 ணமா யுள்ளன. அது சக்திப்பிரணவம், இது சிவம்
 பிரணவமெனக் கூறி இருவருமுறையே இருமகாமர்
 திரங்களை நோக்கித் தீட்சித்த மாத்திரத்தில் அவ்விர
 ணுப்பிரணவங்களுமொன்றுடனென் றாவளாவ அவ்விர
 ணுநின்றும் பிரணவ ரூபமாகிய யானைமுகத்துடன்
 ஒருபுத்திர னவதாரம் செய்தனன். அப்புத்திரனை யம்
 மையப்பரி நுவரு மெடுத்துத்தம்மடிமீதிருத்தியனைத்து
 முத்தமிட்டபின் அம்மையார் நாயகனை நோக்கிச்சுவா
 மீ! இப்புத்திர னெல்லாக் தேவர்கட்கு மதிபதியாக
 விருக்க வேண்டினெனப் பிரார்த்திக்க வதற்குகைந்த
 பெருமான் பிரமாதி தேவர்களையும், அகத்திய ராதி
 முனி புங்கவர்களையும் யாழ்ப்பாணத்தார் சர்பத்தி விரு
 த்தி முதற்களையானார யொருபிடத்தி லெழுந்தருளச்
 செய்து, கங்கை நீராட்டி, செழுங்கலன் சாததி, மணி
 முடி சூட்டி. ஏ தேவர்களே இன்றுமுதலிக்குமாரன்
 உங்கட்கெல்லாந் தலைவனாக விருக்கக்கடவன். விண்
 னாலகத்தவரேனும், மண்ணாலகத்தவரேனும் யாதா
 மொரு காரியஞ்செய்யின், இவனை முதலில் பூசித்தே
 யாரம்பிக்க வேண்டும், இலையேல் அக்காரியஞ் சித்தி
 யாகாதபடிவிக்கினமடையும். இவனுக்கு விக்கினவிநா
 யகனெனப் பெயர்வழங்கக்கடவதாகவென்றனர். தேவ
 ர்சந்தோஷித்துப் பூசித்து விடைபெற்றுச் சென்றனர்

பின்னர் விநாயகக்கடவுள் மகா கைலாயத்தில்
 விளையாட வாரம்பித்துச் சூரியமண்டலத்தி னுழைகிற
 தும், சந்திரமண்டலத்தில் வருகிறதும், மேருமலையில்
 புகுகிறதும், மந்தாமலையில் வெளிவருகிறதும், இவ்வ
 ண்ணம் பல சிறு குறும்புசெய்து, நீர்விளையாட நினை
 க்துத் திருப்பாற் கடலுக்குச்சென்று அச்சகடலிலுள்ள
 நீரெல்லாம் தன்னொரு துதிக்கையால் உறிஞ்சுதலும்
 அத்துதிக்கையி லுள்ளவாக வெள்ளத்துடன் ஆதிசேட
 னும், அதன்மீது பள்ளிக்கொண்டிருந்த நாரணனும்,
 அவருந்திவி லிருந்த பிரமனும், அவர்மனைவி இலக்கு
 மியும் அவர்சமீபத்தி லிருந்த கருடனும் அவர்கையி
 லிருந்தசங்குசக்கரங்களும் பிரவேசமாகச் சிறிது நேர
 த்திற்குப்பின் விநாயகரீளவும் பூமியின்மேல் விடுத
 லும், அவ்வெள்ளத்தில் சிதறுண்டசிறு துறும்புகள்
 போல அயனரி முதலாயினோர் எங்குஞ்சிதறி விழுந்து
 மெள்ளமெள்ள ஓரிடத்தி லென்று சேர்ந்து, தாங்
 கள் பட்டபாடுகளையெல்லாந்தமக்குள்பேசி முன்பிறப்
 பில் செய்த புண்ணிய வசத்தால் இப்பொழுது புனர்
 ஜன்மம் பெற்றோம் என்று மயக்கந்தெளிந்து மகிழ்ந்
 திருக்கையில் திருமால் தனது கரத்திலிருந்த பாஞ்ச
 சன்னியமாகிய வலம்புரிச்சங்கை காணாது திகைத்துக்
 கொண்டிருக்கையில், அவ்வலம்புரி சத்திப்பதைக் கே
 ட்டு அது வினாயகன் கணத்தலைவர்களிடத் திருப்பநா
 கத் தெரிந்து கைலை யடைந்து கண்ணுதலை வேண்ட
 அவர் திருவேற்காட்டினை யடைந்து தவஞ்செய்துகண்

பதியினிடத்துப் பெருவாயெனக் கட்டளை யிடக்கே
ட்டு விண்டு விடைபெற்றுத்திரும்பி வடவேதராண்யஞர்,
சென்று மந்தாகினி தீர்த்தம்படிந்து விநாயகக் கட
வுளை நெடுங்காலம் பூசித்து அவரிடத்து அவ்வலம் புரி
யினை யடைந்து, பலவரங்களு மேற்றுத் திருப்பாற்கட
லினை யடைந்தனர். அந்தலத்து விநாயகருக் கனுமு
தல் வலம்புரி விநாயக ரெனப் பெயர்வழங்கலாயிற்று.
வலம்புரிச் சீருக்க முற்றிற்று.

முனிவர் பூவாச்சருக்கம்.

சிவானு புகிமாண்களை ! விண்டு மூர்த்தியானவ
ரொருகாலத்திற் புத்தாவதார மெடுத்து நாரத முனிவ
ருடன் சென்று செய்த சாலங்கினிால் திரிபுரத்தில்கா
மிய பத்தியினை யுடைய அசுரரெல்லா மயங்கிச் சிவபு
ராணை வணங்காது கெட்டனர். நிஷ்காமிய பத்தியினை
யுடைய சுசீரன், சுகன்மன், சுபுத்தியாகிய மூவர்மாத்
திரமயங்காது சிவபக்த சிரோமணியாய் விளங்கின
மையிள், அவர்கள் விழையும் வரம் யாதெனத் திரிபு
ராத் தகமூர்த்திகேட்க யெம்பெருமானே ! நாங்கள்
தேவாரூடைய திருக்கோயிலில் துவாரபாலரா யிருந்
தல் வேண்டுமென அம்மூவருங்கேட்டுக்கொள்ள, அங்
கணநீர் சிரும்பில்திருவேற்காட்டினையடைந்துகீழ்பாவி
னுங்கள் பெயரால் சிலநீங்கப் பிரதிஷ்டை செய்து பூசி
ப்பிரேல் வேண்டும்வரம் தருவோமெனக் கூறி யந்தர்த்

தியானமாயினர். அங்ஙனமே யவர்கள் வேதவன மடைந்து வேததீர்த்தமரடி., காந்தநாயகரை வணங்கி யவருக்குக் கிழக்கே * திரிபுராந்த கேசரென ஒருவ ருட் குறிதாபித்து அருர்களை புரிந்து தங்களுக்குக் கிஷ்டமான வரங்களை யேற்றுத் துவாரபாலராய் விளங்கினர்.

துவாரபர யுகத்தில் பாரதப்பேரில் சுற்றத்தார்க ளொருவருக் கொருவர் விரோதித்து அதர்மமாக யுத் தஞ் செய்வதாகப் பலராமர் கண்டு கோபங்கொண்டு தீர்த்தயாத்திரை செய்யக்கருதி, கடலாடை சூழ்ந்த காசினி முழுதஞ் சஞ்சரித்து, கோடி தீர்த்தம்படிந்து அங்கும் பல கோயில்களுக்குக் கக்கண்டு அவ்வாய் வங்களை முக்கால் வலம்வந்து, அங்கிருக்கு மாதவர்களை நேருக்கி, முனிவர்களே ! இவ்வுலகத்திற் புண்ணியதல ன்க ளெத்தனை யுள, அவற்றுட் சிறந்தது யாது ? என வவர்கள் கூறத்தொடங்கினர். அலாயுத மேந்திய அண்ணலே ! இந்த நாவலந்தீவிலே தேவர் விழைவ தென்றும் பரதகண்டம், யாவரும் புகழ் நவகண்டத் துள்ளும் கருமஞ் செய்யக் கூடுதல் குமரிகண்டம், கும ரிகண்டத்திற் கிண்கிடையாது. இக்கண்டத்தி லெண் னிறந்த தலங்களுண்டு, இவற்றுள் விண்டுதலங்கள் சிற ப்புடைத்து. இவற்றுள் மாந்தரியற்றிய சிவலிங்கத் தலங்கள் சிறப்புடைத்து. இவற்றுள்ளும் தேவர் பிரதி

* இவ்விலிங்கம் அயனம்பாக்கத்திலுள்ள எட்டு விலகத்தி லொன்று.

ஷ்டித்த சிவத்தலங்கள் சிறப்புடைத்து, இவற்றுள் சுய
 ம்புத்தலங்கள் சிறப்புடைத்து. இவற்றுள் காசி சிறப்
 புடைத்து, இதனினுங் காஞ்சி சிறப்புடைத்த. இத்
 தனினுந் திருவேற்காடு மிகச் சிறப்புடைத்து, இத்தலத்
 திற்பிறந்தோர், வாழ்ந்தோர் சொன்னோர் யாவருமுத்தி
 யடைவ ரென்றனர். கேட்ட பலராமர் பரமசுந்தோஷங்
 கொண்டிருவேற்காட்டினையடைந்துவேததீர்த்தராடி
 க்கார்த நாயகனைத் துதித்து, உபமன்யுக வானிடத்
 துத் தீட்சை பெற்றுத் திரிபுராந்த கேசருக்குக் கெற்
 கில் பலராமேசர் எனச் சிவலிங்கம்பீரதிஷ்டித்து அருள்
 சனை புரிந்து பலவரமேற்று வடமதுரைக் கேகினர்.

மற்றொரு காலத்தில் இத்திருவேற்காட்டில். வால
 கில்லியர், கிரகர், கிரதாக்கினி, வசிட்டர், கபிலர், பரா
 சரர், பயிலர், ஆர்த்தி, சம்புத்தி, சணகர், நிரமாணி,
 சனாதனர், மதனாச்சனர், சனந்தனர், சனற்குமாரர்,
 விருமர், காசிபர், டிண்டி, வயிச்சுதர். சகட்டினு, வரலி
 வான்மீகர், பார்க்கவர், கியாக்கிரபாதர், சாத்தூர்,
 சுகோராததிரையர், கௌதமர்; உசனர், சத்தியதபர்
 முண்டசுரர், ஆபத்தம்பர், காத்தியாயனர், சற்கர், சந்
 திகவலாயனர், நார், பயத்துதர், சுத்தமர், நிரகர்
 கிறுதர், சம்பரர், கிழலியர், சுதர்மர், முதலிய முனி
 வர்களும் 0 பாண்டவர், கன்னர் சிபி முதலிய அரசர்

0 பாண்டவர் பூசுத்த விடத்திற்கு அருச்சுனமேடு என வழ
 ன்குகிறத. இக்கொரு லிங்கமுமுண்டு. ஆலயத்திற்குக் கிழக்
 கே இருக்கிறது.

களும், ஆறு சாத்திரம் நால்வேதம், ஆகமம், பதினெண்புராண முதலிய நூல்கள் தேவ வருவெழுத்து வந்தும், நவக்கிரகங்களும், மகாபலி வாணன் முதலிய அசுரர்களும் ஆக இவர்முதலாக நூற்றைம்பத் தைந் துபேர் தங்கள் சங்கள் பெயர்கொல் சிவலிங்கப் பிரதிஷ்டைசெய்து பூசுதற்பேறுபெற்றனர்.

முன்வப்புசைசி சநக்கமுற்றிற்று.

பலன்பெறு சருக்கம்.

சிவானுபூதி பாண்களே நவமணியினுள்ளும் பொன்னுள்ளும், சீலையுள்ளும் சிவலிங்கம் பிரதிஷ்டிக்கின் சிவ பதாடைவர், ஸிரதமனுட்டித்தல், தவயிழைத்தல், யாகம்முரிசல் சமுத்திர ஸ்நானஞ்செய்தல் கங்கைபடித்தல், பவ நிர்ந்தாரால் முதலியவற்றா லுண்டாகும் பவன் ஒரு சிவலிங்காமைத்தலுக்குச் சமமாகாது. ஸிண்டு, ஸிரிஞ்சன், இர்திரன், தேவர்கள், இருடிகள், முனிவர்கள் ஆகிய விவர்கள் பூமியிலும், நதிக் கரைகளிலும், மல்கண்மீதும் சிவலிங்கப்பிரதிஷ்டை செய்து சிவார்ச்சனை புரிந்தார்கள். மேலட்சம் அருட்புவார சிவலிங்கப்பிரதிஷ்டையே செய்வா. இத்தகைய சிவலிங்கப் பிரதிஷ்டை திருவேற்காட்டிற் செய்யினும் பூத்தலத்திலுள்ள சிவலிங்கத்தினை யொருதர பிறைஞ் சினும், உலகமனைத்து புகழ விமாளமேறி, வரசவனா இயர் வணங்க, தேவர் பூமாரிபொழியக் கைலாயமடை

விகாரிகோபாதியாய்

வது திண்ணம். திருவேற்காட்டில் அம்மை யப்பரை யொரு பீடத்திற் செய்து வைத்தோர்மேலாமருணெறி யடைவர், அம்மனைக் தனியே பிரதிஷ்டிப்போர் சந்திவிளங்கச் சகலபோக மனுபசித்துப்பெருமான்நிரு வடியை யடைவர் நடராஜ லிங்கிரக மமைப்போர் அடையும்பலனுக் களவில்லை திருபுராத்தகர் லிங்கிரக மமைப்போர் இரதாருடராய்ச் சிவலோகஞ் சேர்வர் கங்காதர மூர்த்தியை யமைப்போர் முத்தராய் லிளங் குவர், சந்திரசேகரரை யமைப்போர் சண்டாளரோ யாயினும் ஜாதியி லுயர்ந்து சரம்பசிவன் றிருவருள் பெறுவர் தட்சணமூர்த்தியை யமைப்போர் ஞானநாய கராய் லிளங்குவர், பிக்ஷாடனரை யமைப்போர் நீங் காச் சிவகதி யடைவர். விநாயகரை யமைப்போர் யாதொரு லிங்கினமின்றி வாழவர், வள்ளி தேவசேனா திபதியை யமைப்போர் கந்தகிரி யடைவர், துவார பாலகரை யமைப்போர் கயிலையினலம் பெறவாழ்வர் பிரமண யமைப்போர் சத்தியலோகமடைவர், கிண்டி வை யமைப்போர் வைகுந்தமடைவர், இரதம் செய்து வைத்து அதன்மேல் வேதநாயகனை யெழுந்தருளச் செய்வோர் அடையும்பலன் அம்ம ! அம்ம ! மிகப்பெரி து. சால்வதியின யமைப்போர் நன்குபாட வல்லவ ராவார், இலக்குமியை யமைப்போர் செல்வத்தினை யனுபவிப்பர், வடிரவரை யமைப்போர் பேய்முதலிய வற்றால் தன்பமடையார், இதுகாறும் கூறிய மூர்த்தி களையல்லாமல் அவசியமான வேறு மூர்த்திகளை இக்

கலத்தி லமைப்போர் வானவர்குழ வியன்பதமேவி வாழ்வார், மண்ணினால், மரத்தால், செங்கல்லால், கருங்கல்லால் வெள்ளியால் பொன்னால், மணியால் கோபிற் கைங்கரியங்கள் செய்யின் அவற்றவற்றிற் கதிகங் கோடி புண்ணிய மருகிச் சிவலோகத்தில் பன்னாள் மருவுவர், முன்சொன்னமுர்த்திகளைப் படத்திலேனும் சித்திரத்திலேனும் எழுதி இவ்வாலயத்தில் வைத்து வணங்கினு முத்தியுண்டாம், சிறு பிள்ளைகள் இத்தலத்தில் விளைபாட்டிழக்காக மண்ணினற் சிவாலயம் போலசெய்து விளையாடுவரேனும் அனந்தங்கரமருங் கயிலையில் வாழ்வார், இத்தலத்தில் சீரணமாயிருக்குங் கோயிலினைப் புதுப்பிக்கின், மூர்தி நூதனமாகச் செய்தலாடைந்த புண்ணியத்திலு நான்குபங்கதிக மடைவர். இத்தலத்தில் வயிற்றி னியித்தம் ஆலயப்பணிசெய்தோரும், சாணமிட்டோரும், அலகிட்டோரும் சாந்திராயன கிரதமாயிரமும் யாக நூறும் செத்தோரடையும் பலனைப் பெறுவர், வேதாசம நன்குணர்ந்து விழுதி யுருத்திராக்கம் பூண்டு, வேதநாயகனைப் பூசித்து ஆதிசைவர்கட்கு இடமும், அன்னமுமுதவவேவார் மேற்குறித்த பலன்கள் யாவும்டைந்துவிடகதியடைவர் முத்தழலோம்பு மறையவர்கட்கும், சிறுவர்கட்கும் இத்தலத்தி லன்னமளிப்போர் இவ்வுலகில்போக நீரம்ப வனுபவித்துச் சித்தர் விஞ்சையர்குழச் செம்பொன் வசனுகமடைவர், இத்தலத்தில் எத்தலைய

ஜாதியாரேனும் ஞானிகளாயினாக ஒருகவளமனன மீடுவோர் எண்ணில் கோடி மகத்தின் பலனைப் பெறுவர். விதழ்விதமான பற்பலவருமையான மலர்களைக் கொணர்ந்து வேதநாயகன் நிருமுடி மேலருச்சனை செய்யின் விழைந்த வெல்லாப் பலன்களையும் விமலனளிப்பார், ஒரு தீபமேற்றிவைக்கின் ஆயிர மசுவமேதம் பலனுண்டாம். தயிலம், கலவை, சாந்தம், பரல், நெய் முதலிய கொண் டட்டிகளுஞ் செய்யின் இவ்வக போகமும் அவ்வகவாழ்வுஞ் சித்திக்கும். வஸ்திரம், பட்டு, முந்தூல், பீதாம்பரம் சாத்தின் அவற்றிலுள்ள யிழைக ளெத்தினையோ அவ்வளவுகாலஞ் சிவலோகத்தில் வாழ்வார், அன்ன நிவேதனஞ் செய்யின் என்றுஞ் செல்வமனுபவமும், சிவகதியு முண்டாம். ஏலம், தக்கோலம், இலவங்கம் தாம்பூல முதலிய வளிக்கின் போகபோக்கியமும், வெண்கயிலைவாழ் வுங்கிடும், கண்ணாடி, வெண்சாமரம், குடை, ஆலவட்டம் ஆகிய கொடுக்கின் புகியாளும் போகமும்புண்ணியவீடு முண்டாம். இத்திருவேற்காட்டில் வேற்கண்ணியம்மை சமேதராக விளங்கும் வேத நாயகருக்குப் பங்குனிமாதத்தில் பிரமோற்சவ நடத்தி உத்தர நட்சத்திரத்தில் திருக்கல்யாண வைபவஞ் செய்து வைப்பவர்கள் பத்து யுகம்வரையில் பரமன்கயிலை யிலெழுந்தருளியிருந்தபின் னர்பரமன் நிருவடி நீழலையடைவர். வசந்தோற்சவஞ் செய்யிப்பவர் பொன்னுலகத்தி லீந்திரபத மடைவர் பவித்திரோற்சவஞ் செய்விப்பவர் அடுத்த சன்மத்தில்

முத்தராய் விளங்குவர், அரைக்கட்டுற்சவஞ் செய்விப்பவர் அவனியிற் செல்வராய் யிருப்பர். நடராஜ உற்சவ நடத்துவிப்பவர் நானில்த்துப் போகங்களை யனுபவித்துப்பின் நம்பெருமானடி சேர்வர். ஊஞ்சல் மகோற்சவம் செய்விப்பவர் பாசமாகிய மாயையின் மயக்க மொழிவர், பிரதோஷ வற்சவம் செய்விப்பவர் சயிலையிற் சிவகணத்தலைவராயிருப்பர், வேதநாயகருடன் அடுத்த திவ்விய தலங்களிலுள்ள மூர்த்திசனையு மித்தலத்தி லெழுந்தருளச் செய்து பாலிநதியில் திருவூற லுற்சவம் செய்விப்பவர் இமையில் நற்குணம் வாய்ந்த மனைவியையும் கல்வியிற் சிறப்படையத் தக்க புத்திரர்களையும் செளந்தரியமுற்ற புத்திரிகளையும் வாய்ந்து தீர்க்காயுளுடன் செல்வத்தினை யனுபவித்து மறுமையில் இந்திரலோக வைபவங்களைப் புசித்தப் பின்னர் கைலாயத்திற் சிவசானுபமடைவர். அப்பிகைக்கு ஆடிபூறவுற்சவமும், நவராத்திரியுற்சவமும் கச்சேரவாரவுற்சவமும் செய்விப்பவர் மிகுந்த ஞானத்திணையடைந்து சகல போகங்களையும் னுபவிப்பர், வலம்புரி கிநாயகருக்குர்சவத்தியுற்சவஞ்செய்விப்பவர் தாங்க ளெண்ணியவாறு சகலசித்திகளையும் டைவர் சண்முகக்கடவுளுக்குச் சஷ்டி மகோர்ச்சவமுங் கிருத்திகை விசாகமகோர்சவம் செய்விப்பவர் அஷ்டைஸ்வரியத்திற்கு முரியராவர். மற்று மந்தந்த காலத்தில் வேண்டியநித்திய நைமித்திய அஞ்ச பர்வமுதலிய உற்சவங்களைச் செய்விப்பவர் இம்மைக்கு வேண்டிய வெல்லா போகங்களை யுரிடையு றடை

யாதபடி யனுபவித்துச் சிவானந்தச் செல்வரா யிருப்பார். இத்தலத்தினடக்குந்திருவிழா தரிசனஞ் செய்வருவோர் யாவருஞ் சிவகணத் தலைவராகவே விளங்குவார். சிவாலய தரிசனஞ் செய்வோர் விபூதி யுருத்திராட்சமின்றிச் சிவபெருமானைத் தரிசனஞ் செய்தல் கூடாது, மஞ்சள் பூச்சும் மாங்கலியமு மில்லாத மாதரை விதந்து என்று கூறுவதுபோலவிபூதி யுருத்திராட்ச மில்லாதவரை யங்ஙனமே கூறும் ஆகமங்கள். உருத்திராட்ச மின்றி யொருவன் சிவாலயத்தி னுழைந்து வெளிவருதல், ஒரு நாயானது கோயிலுக்குள் னோடி வெளிவருதல் போலும்.

பலன்பெறுசருக்க முற்றிற்று.

உகந்தோன்றியசருக்கம்.

சிவானந்தச் செல்வர்களே! இத்திருவேற் காட்டில்வேதநாயகனுக்குபான்தானஞ்செய்வோர் கிமானமேறி புலகெலாநண்ணி போகமாந்திப் பின்கயிலினை யடைவர். வெண்மை நிறக்குதிரை தானஞ் செய்வோர் அவனிமேற் போக மருந்தி ஐயன்வாழ் புலனத்தி லனைகரா ளுறையர், பசுவங்கன்றுந் தானஞ் செய்ப்வர்பால் பரமசிவ மதிகபகும் வைப்பர், ஆபரணங்களைத் தானஞ் செய்பவர் புத்திரர் பணைர்ப்பெற்று மூன்றரை கோடிகால நாதனுலகில் வாழ்வார்

நன்செய் நிலக்தானஞ் செய்பவர் வருட மொன்றில் அந்நிலத்தில் கிளையும் நெல்லொன்றுக்கு ஆபிரங்கற்ப மருங்கில் வாழ்வார். அவ்வாலயத்தினைப் படத்தி லெழுதிப் பூசிப்பவர் சிவகதிபுறுவர். இத்தல புரா ணத்தினைச் சந்நிதியில் படித்தவர் அதைக்கேட்டவர் போகபோக்கியங்களை யனுபவித்துப்புராணத்திலுள்ள எழுத்தொன்றிற்கு ஆபிரங்கற்பம் மரணுலகத்துறைவர் பெருமானுடைய நிலத்தினுக்குத் தீதுவராதபடி காப் பவர் அந்நிலத்தினைத் தானஞ்செய்த வரைக்காட்டிலு பதின்மடங்கதிக புண்ணியம் பெறுவர். பெருமானுக் குரிய பொருளில் அறையணு அளவிச்சித்தவர் நரக த்தி லெந்நாளு மூழ்கிக் கிடப்பர், தடாகமும் கிணறு முண்டாக்கினவர் சிவன்முன் நெந்நாளுஞ் செறிந்து நிற்பர். வீதியில்மடங்கள், மண்டபங்கள், சத்திரங்கள் தண்ணீர்ப்பந்தல் அமைத்தவர். மேலான சிவபதவியில் மேம்பட்டுவாழ்வார், நந்தவனமுண்டாக்கினவர்களடையு ம்பலனைக் கோடிவருடஞ் சொல்லினும் முடியாது சிவனடியார்கட்குப் பூமி, பசு, மடங் கொடுத்தவரின் பெருமையினைச் சிவனே சொல்ல வல்லவன். அத்தி கட்கு அன்னம் ஆடையளிக்கின், மேற்சொன்ன பல னைக்காட்டிலுங் கோடிபங்கதிகம். இத்தகைய தரு மங்கள் கலியுகத்தில் செய்ய முடியாதாகையால் முத் தியினை விரும்புவோர் இத்தலத்தில் வாழ்ந்திருத்தலே போதும். ஒருகணநேர மித்தலத்தி லிருந்தால் எத் தகையபாவஞ் செய்கிருக்கினு மொழிந்துபோம். கலி

யில் வேதவனத்தில் வசிப்பதைக் காட்டிலும் வேறு புண்ணியமில்லை.

அன்பர்களே! கலிகாலத்தில் ஆசாரியன் சீடனென்கிற கிரமங்கெட்டு வைதீக மார்க்கத்தினை யிழந்து சிவபெருமா னிடத்தும், வேதத்தி னிடத்தும் விபூதியினிடத்தும், உருத்திராக்ஷத்தி னிடத்தும் பத்தியின்றி, பஞ்சராத்திரம், மாயாவாதம், பவுத்தம், சார்வாக முதலிய மதங்களில் விழுந்து கவுதமர் பூர்வத்தி லிட்டிருக்கும் சர்ப்பப்படி யுழன்றிடுவர். சில பாவிசுள் ஒரு காலத்தில் அகிலமுழுவதும் மரன்பா லொடுங்கி மறுபடியும் முண்டாகும்போது முதலில் நான்கு யுகங்களை யுஞ் சிருஷ்டி செய்ய அந்நான்குந் தேவவுரு வெடுத்து வேதவன்மடைந்து தென்றிசையில் பாலிந திதீரத்தில் இலிங்கமமைத்து பணிந்து போற்றிநிற்கச் செய்பவளம்போல் சிவந்து விளங்கும் சடாமுடியை யுடைய சிவபெருமான் வெளிவந்து விழைந்தவரமியா தென, சுவாமீ! நாங்கண்டந்து கொள்ள வேண்டியது யாதென்று வேதங்கள் கேட்க, மறைகளே! நீவிர் நால் வரும் முறையே முத்தி, தன்மம் அருத்தம், காமம் என்னும் வடிவங்களாகவும், அந்தணர், மன்னர், வைசியர், சூத்திரராகவும், சாமரூபம் திரமுறுங்கலியுங்கள் சீடனாகவு மிருக்கக் கடவது, உங்களிடத்தில் தரும விடையானது முறையே நான்கு, மூன்று, இரண்டு, ஒன்று ஆகிய பாதங்களினின்று உங்களைக் காக்கும், உங்கள் மூவருக்கும் முறையே பிரமன், சூரியன், விண்

உதெய்வமாக விருக்க. இக்கலிக்கு நானே தலைவனாயிருப்பன், நீங்கள் மூவரும் இக்கலியுடன் திருவேற்காட்டில் வாழ்ந்து கலியாலுண்டாகுந் தோடத்தினை நீக்கிக்கொண்டு வாழக்கடவீர்க ளெனத் திருவாய்மலர்ந்தருளி உறைந்தருளினர்.

முனிவர்களே ! கலியுகத்திற் றிருவேற்காட்டிலின்றி முத்தியெங்கும் பலியாது. இத்திருவேற்காட்டு மான்மியத்தினை யுங்கட்குச் சிறிதே யுரைத்தேன், முழுவது முறைக்க வேண்டுமானால் வேதநாயக னாற்றான் முடியும். இச்சரித்திரத்தினைப் படித்தோர்கேட்டோர் சிருஷ்டி கர்த்தராவர். இப்புராணத்தினைப் பூசையில் வைத்து மலரா லருச்சித்து வணங்கினோர் இரட்சக கர்த்தராவர். அன்புடன் மூன்று முறை படித்தோர் வீட்டின்பமே யடைவர்.

இந்தப்பிரகாரம் திருவேற்காட்டு மான்மியத்தினைக் கவுசிகர் அத்தலத்தினர் கட்டுக் கூறியதாகச் சூதமுனிவர் நைமிசாரணியவாகிகட்குச் சொல்லிமுடித்தனர்.

உகந்தோன்றிய சருக்கமுற்றிற்று.

வாழி.

சீர்பூத்த வெள்வேல மரத்தடியிலேவிளங்குஞ்
சேல்வன் வாழி, யேர்பூத்த வருளுருவ மாகிவளர்
வேர்சண்ணி யிலங்கி வாழி, பேர்பூத்த வெண்ணீறு
மணிபஞ்சாக் கரமந்தரம் பிரங்கி வாழி, பார்பூத்தசிவ
சமயம் தமிழ்வேதம் நல்லடியர் பாசி வாழி.

திருவேற்காட்டுப்புராணம்

முற்றிற்று.

உ

சிவமயம்

முர்க்கநாயகனார் சரித்திரம்.

வடசோழ நாடென்னுந் தொண்டை மண்டூலத்
திலே, திருவேற்காட்டிலே, ஜெயங்கொண்ட வுயர்
தருவ வேளாளர் குலத்திலே வைதிக சைவராகிய
சிவனடியா ரொருவ ரிருந்தனர். இவர் விபூதி உருத்
திராட்சம் பூண்ட சிவனடியார்களைத் தரிசித்த மாத்தி
ரத்தில் அவர்களைச் சிவமாகவே பாசித்து எதிர்கொ
ண்டு வணங்கி யழைத்துவந்து பலகித உபகாரஞ் செ
ய்து திருவமுது செய்கித்துப் பின்பு தானுண்டு அச்சி
வனடியார்கள் விரும்பும் பொருள்களையுங் கொடுத்து
உபசரித்தனுப்பித் திருவேற்காட்டு நாதினைத் தினமும்
வணங்கிவருங் கடப்பாடுடையவராய் வாழ்ந்து வந்த
னர். இங்ஙனமிருக்குநாளிலே சிவனடியார்கள் நானூ

கஞ்சுநா ளதிகமாகவந்துகொண்டிருந்தமையால் அவர் தம்மிடத்திலுள்ள திரையங்க ளெல்லாஞ் செலவாகிவிட்டத் தனது வீடு, விளைவிலம், மாடு, அடிமைமுதலிய வற்றை விற்றுஞ் சிவனடியார்கட்கு மகேச்சுரபூசை வரலாறு மனடிகிழ்ச்சியுடனடைத்திவந்தனர். சிவநாளிற்குப்பின் அங்கனமே செய்துவரப் பொருளின்மை யால் கவலைகொண்டு தான் முன்னேபழகித் தேர்ச்சியடைந்திருந்த சூதாட்டத்தினாலே பொருள் சேகரிக்க வெண்ணி, அவ்வூரிலே சூதாடுவோரின்மையா லவ்வூரையகன்று சிவத்தலங்கடோறுஞ் சென்று சுவாமி சரிசனைஞ் செய்து, சூதாடலால் வரும்பொருளின்க ள்கொண்டு மகேச்சுரபூசை செய்துவந்து கும்பகோணத்தினை யடைந்து அங்கே சிவனடியாரல்லாத மற்றையரிடத்துச் சூதாடிப் பொருள்நேடி மகேச்சுரபூசை நடத்திவந்தனர். முதலாட்டத்திலே தான்தோற்றுப் பின்னாட்டங்களிலே பலமுறையும் வென்று பொருள் கொண்டு நற்கூதர், மூர்க்கர், என்னும் பெயர்களைப் பெற்று, சூதினாலே வரும்பொருளைத் திருவமுதாக்குவேளர்கள் கொள்ளத்தான் தீண்டாராகிச் சிவனடியாரர்கள் திருவமுது செய்தபின் தான் கடைப்பத்தியில் அமுதுசெய்துவருவர். இவரிப்பிரகாரம் சிலகாலம் வரை யில் மகேச்சுரபூசை செய்துகொண்டிருந்து அந்தமகத்தா கியசிலபூசணியத்தினாலேகாரத்திகைமாதத்துமுலாட் சத்திரத்திலே சிவசாம்பிரசச்சியமெய்தப் பெற்றனர்.

மூர்க்கநாயனார் சரித்திரம்.

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

திருவேற்காட்டுநாதர்மீது
எச்சரிக்கை.

இராகம்-ஸகானு-தாளம்-நுபகம்

அயன்மால்நித மிகவேத்திடும் அழகாடயர் குழகா
வியன்மேவிய வேற்காட்டினில் விமலா எச்சரிக்கை, க
நீலஞ்செறி கண்டம்பெறு நீதா அருட்போதா
கோலம்நிறை வேற்காட்டினில் கோணே எச்சரிக்கை
இமயாசல மகனுக்கொரு இறையே பெரு மறையே
எமையாண்டருள்வேற்காட்டினில்எந்தாய்எச்சரிக்கை
அறுமாழுக ணணியைங்கரன் அத்தா மிகச் சுத்தா
மறையோருறை வேற்காட்டினில் மகிபாஎச்சரிக்கை,
புவிமீதினி லன்பர்க்கருள் புண்பா அதி கண்பா
தவமேவளர் வேற்காட்டினில் சாம் எச்சரிக்கை இ
திருவாழியைக் கண்ணற்கருள் தேவே தேவர்கோவே
மருவார்பொழில்வேற்காட்டினில்மணியேஎச்சரிக்கை
பலராமனுக் கபயந்தரு பதியே சிவ கதியே
நலமேமிகு வேற்காட்டினில் நண்பா எச்சரிக்கை, எ
குறுமாழுக்கருள்செய்திடும் குருவேபெருந்திருவே
அறவோருறைவேற்காட்டினில்அரசேஎச்சரிக்கை, அ
திருஆறதுற் சவங்கொண்டுடிம் சிவமேஅறிநூர் தவமே
திருவாழ்தரு வேற்காட்டினில் சீலா எச்சரிக்கை.

இடபந்தனி வினிதாய்வரும் நசா செக

இக்கிய வேற்காட்டினில் விமலா

எச்சரிக்கை முற்றிற்று

வா ல்.

இராகம்-பைரவி-தாளம்-நபகம்.

அத்திமுநனைப்பெற்ற முத்தனுக்கும் லாலி
அம்பிகைதன் நேயனுக்குந் தூயனுக்கும்லாலிலாலி. க
பத்தர்மகிழ் ஐயனுக்கும் தய்யனுக்கும் லாலி
பண்ணவர்தம் நேசனுக்கும் ஈசனுக்கும்லாலிலாலி. உ
கந்தமலர்ப் பாடினுக்கும் தனுக்கும் லாலி
கருணைபொழி அத்தனுக்கும்ரித்தனுக்கும்லாலிலாலி
எந்தைதய்ச வாசனுக்கும் தேசனுக்கும் லாலி
புன்பணிந்தமெய்யனுக்கும்செய்யனுக்கும்லாலிலாலி
பண்ணவினை நீப்பவற்கும் காப்பவற்கும் லாலி
முழுமறையின் மூலனுக்கும் சீலனுக்கும்லாலிலாலி. நி
உன்னருநன் நாதனுக்கும் போதனுக்கும் லாலி
ஒங்காரசொருபனுக்கும் நிரூபனுக்கும் லாலிலாலி. சு
மணிமிடற்றுக் கண்டனுக்கும் அண்டனுக்கும் லாலி
மதிதரித்த முடியனுக்கும் துடியனுக்கும்லாலிலாலி. எ
பணிநிறைந்த கோலனுக்கும் மூலனுக்கும் லாலி
பகர்யாண புரித்தோற்கும் தரித்தோற்கும்லாலிலாலி.
தண்ணருளை யளிப்பவற்கும் களிப்பவற்கும் லாலி
தமிழ்மறையிலீமோகனுக்கும்ஏகனுக்கும்லாலிலாலி. கூ
வெண்கயிலை யுறைபவற்கும் நிறைபவற்கும் லாலி
வேந்தரிநாதனுக்கும் நீதனுக்கும் லாலிலாலி. ௧0

லாலி முத்தித்து.

நூல் நிலையம்,
சென்னை - 600091

இலக்கம்-அசாவேரி-தாளம்-ஆதி.

வேற்காட்டு வாசனாக்கு ஜெயமங்கலம்-எங்கள்
 விமலைகள் தேசனாக்குச் சபமங்கலம்
 தோற்போர்வைகொண்டவற்கு ஜெயமங்கலம்-அன்பர்
 துன்பொழித்த ஆண்டவற்குச் சபமங்கலம் (க)
 ஆறுமுகன் அத்தனாக்கு ஜெயமங்கலம்-தேரலில்
 அரவணிகந்த அத்தனாக்குச் சபமங்கலம்
 ஈறுமுதல் அற்றவற்கு ஜெயமங்கலம்-உலகம்
 எங்குநிறை உற்றவற்குச் சபமங்கலம் (2)
 திரிபுரத்தை எரித்தவற்கு ஜெயமங்கலம்-மதி
 திகழ்கங்கை தரித்தவற்குச் சபமங்கலம்
 எரிமழுகை யிடித்தவற்கு ஜெயமங்கலம்-கொடும்
 இருள்விடத்தைக் குடித்தவற்குச் சபமங்கலம் (3)
 திருபுனை மெய்யனுக்கு ஜெயமங்கலம்-அதி
 நின்மலனாக் துய்யனுக்குச் சபமங்கலம்
 வீறுமறை மூலனுக்கு ஜெயமங்கலம்-தெய்வ
 கிண்ணவர் தம் சிலனுக்குச் சபமங்கலம்.
 ஈடைமுடி தரித்தவற்கு ஜெயமங்கலம்-செர்
 தமிழ்மொழி விளக்கவற்குச் சபமங்கலம்
 விடையிலவரும் ஈசனுக்கு ஜெயமங்கலம்-
 வேற்காட்டு வாசனாக்குச் சபமங்கலம்.
 மங்கல முதிர்ந்த.

திருவேற்காட்டுரதன் திருவடி

